مور

(لنډې کيسې)

Ketabton.com

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــــور

(د لنډو کیسو ټولګه)

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: مور (لنډي کيسې)
ليکوال: روشن لال ملهوتره
چاپ زيار: محبوب الله خان
خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه
وېبپاڼه: www.melitahrik.com
کمپوزګر: شاه محمود شينواری
ډيزاينګر: ضياء ساپی
پښتی ډيزاين: فياض حميد
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۴ ل كال/ ۲۰۱۵م
د تحريك د خپرونو لړ: (۳۴)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

هغو پښتنو ته چې په ګڼ ژبو ټولنوکې ژوند کوي، خو خپله پښتو يې نه ده هېره کړې، خبرې او ليکل پرې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــــــــړلـــيک

سرليک **مخ**

۱- د ملهوتره پر لنډوکيسوځو تکي........................ ۱
۲- ددې کتاب په اړه.. ..... ۳
۳ - فحاشه ۵
۴- د کافرانو خداى.. ۱۳
۵ - پرتوګاڼ ۳۱
۶ - خدايي خدمتګار ۴۳
۷ - غټې غټې سترګې ۵۱
۸- بوډا... ۶۱
۹- سوالګر.. ۶۹
۱۰- مور... ۷۳
۱۱- د ليکوال لنډه پېژندنه.. ۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ کې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحريك په ياده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير کې يې يو بل سره مرسته او ملګرتيا کړې او دا فرهنګي بهير يې بريالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملهوتره پر لنډوکیسوڅو ټکي

ښاغلی روشن لال ملهوتره ژورنالیست، لیکوال اوژباړونکی دی. د هند دغه نومیالي لیکوال اوژورنالیست تراوسه پورې ګڼ شمېر پښتوآثارهم لیکلي یارا ژباړلي دي.

ملهوترهد پښتونخوا په سمسوره اوښایسته سیمه سوات کې زېږېدلی اوترډولس کلنۍ پورې هلته اوسېدلی دی. وروسته هند ته تللی اولوړې زده کړې یې کړې دي. په آل انډیا راډیوکې یې دنطاق اوژورنالیست په توګه کارپیل کړی اوډېرکلونه یې ددې راډیو د پښتوڅانګې مشري کړې ده. په پښتوژبه د هغه شپږاثره تراوسه پورې د چاپ پرګانه سنبال شوي دي اودادی دنېکمرغۍ ځای دی چې د پښتولنډوکیسو دغه ټولګه یې هم خپرېږي.

((مور))د ښاغلی ملهوترهد اتولنډوکیسوټولګه ده چې د ګران لیکوال محبوب الله خان په همت چاپ ته چمتو شوې ده.

د دې ټولګې کیسې د هند د ټولنې اودغه رازد افغاني ټولنې د ځینوارخونوڅرګندونه کوي. ځینې پکې داسې کیسې دي چې په دواړو ټولنو، دواړوکلتوري ساحوپورې اړه پیداکوي. د دې کیسویوڅوعمومي ځانګړتیاوې دادي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نثريې په زړه پورې دی او سره له دې چې د يوه هندي ليکوال په قلــم کښــل شــوې دي او پــه راډيــوکې د ډېرکارلــه کبلــه ژورناليســتک خصوصيات هم خپلوي، خولکه ديو پښــتون - افغان په قلم چې ليکل شوې وي.
- د هند د ټولنې ځينې په زړه پورې اړخونه د لوستونکو مخې ته ږدي، په ټولنه کې دزغم، د کلتورونو او مذهبونو ترمنځ د تفاهم او نزديکت پيغامونه لري او پــه عمومي توګه د يوې انساني عامې عاطفې غوره ښکارندويي کولای شي.
زما پــه نظرد روشــن لال ملهــواترا د دغــو پښتوکيســو چاپ د پښتوکيســه ليکنــې د چــاپې لــړۍ لپــاره يــوه غــوره اضــافه ده اولوستونکي به وګوري چې د هند يو ليکوال پرهندي او افغـاني ژونــد د جــلاو ياګــډو اړخونو پــه اړه څــه ډول موضــوعات د سوژو په توګه ټاکي او څنګه يې ليکي.
د ملهوتره ژورنالستيک کارد آل انډيا راډيود پښــتو خپرونو په ښايست کې د ستاينې وړ دی او دادی اوس يې د پښــتو کيسو له خپرېدنګ سره، دغه داستاني هڅه هم پــه پښــتو معاصرو داستاني هڅو کې د يادونې او ستاينې وړ يو ګام دی.

په مينه

زرين انځور

کابل، ۱۳۹۴ل. دلیندۍ درېمه

۲۰۱۵ع د ډسمبر۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

هغه مهال چې زه په آل انډیا راډیو کې وم ، ښاغلی روشن لال ملهوتره د پښتو څانګې مشر و. کله کله به مو د پښتو لنډو کیسو په اړه بحثونه کول. د بحث ډېره برخه به دا وه چې په هند کې څه ډول کیسې لیکل کېږي او په افغانستان کې د کیسو ډول څنګه دی؟ په همدې وخت به مهلوترا صیب ویل چې ده هم د هندي لنډو کیسو څو ټولګې ژباړلي او په پښتو یې هم یو کتاب لنډې کیسې لیکلي دي. ما له ښاغلي ملهوتره نه دغه کیسې واخیستې او شاه محمود شینواری ته چې هغه مهال زموږ همکار و ، ور کړې چې کمپوز یې کړي، چې وروسته بیا ما د ایډیټ په توګه څو ځله وکتلې او چاپ ته مې چمتو کړې. په دې کې کابو څلور کاله تیر شول خو دغه ټولګه همداسې له چاپه پاتې شوه. په همدې موده کې د ښاغلي ملهوتره د ژباړل شویو کیسو څو ټولګې خپرې شوې. یوه میاشت د مخه راته ښاغلي پوهنوال اسمعیل یون وویل چې دوی به دغې ټولګې ته د چاپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمینه برابره کړي. د ښاغلي ملهوتره دغه ټولګه (مور) ټولټال اته کیسې لري او تاسې درنو لوستونکو ته یې د یوه پښتون هندي کیسه لیکوال د ډلنډو کیسو د نمونې په توګه وړاندې کوو. په پای کې له ښاغلي استاد یون او ملي تحریک نه ډېره مننه چې دغه کتاب ته یې د خپرېدو زمینه برابره کړه. له ښاغلیو شاه محمود شینواري او ضیاء الرحمن ضیاء څخه یوه نړۍ مننه چې ددې کتاب کمپوز او ډیزاین یې وکړ او همدارنګه ښاغلي ملهوتره ته دده د نوي کتاب د خپرېدو مبارکي وایم.

په درنښت

محبوب الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فحاشه

شینکۍ د زرین دور په دنیا کې سترګې پرانیستي وې، په کورکې یې د هېڅ شي کمی نه و. د مور او پلار د مینې نه واخله په هر د نیاوي رحمت هغه سمباله وه. د دریو کلونو له درشل نه لا اوښتې نه وه چې د یوې ناڅاپي ناروغتیا په اثر یې مور سترګې پټې کړې. د پلار پر سر یې د خپلې مېرمنې له غم سره سره د شپږو وړو - وړو ماشومانو پېټی هم پریوت. یو هم لا د پلار سره د لاس کولو عمر ته نه و رسېدلی. بیا هم د غم په دې توپان کې د شینکۍ د پلار اوښې د هغې تر ټولو مشره خور چې پنځلس کلنه وه په دغه وینا له ځانه سره خپل کورته بوتله چې ((جینۍ اوس هوښیاره شوې ده، د مور په غیاب کې چېرې څوک ورته څه ونه وایي، یا خطایي ونه کړي ، ستاسو نارینه وو په کورنۍ کې دا درسته ورځ تنها ناسته وي، هسې هم وزګار مازغه د شیطان کور ګڼل کېږي، زما سره به لاړه شي او هلته به د خپلې ترور په سرپرستۍ کې اوسي. موږ به هڅه کوو چې ژر تر ژره یې واده وکړو او ستا دا غم لرې کړو.)) د شینکۍ پلار د خپل اوښي په دغه خبره ډېر خوشاله شوی و او په ډېره خوښۍ یې ورسره خپله مشره لور لېږلې وه. امانت کې خیانت زیات وخت وانه خیست او دولس ورځې هم تېرې نه وې چې خبر راغی چې ((هغه مړه شوه.)) داسې خبرې نه پټېږي، د کېشور د مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنګوسې د شینکۍ د پلار غوږونو ته هم را ورسېدې چې د د ریو ژوندیو ښځو مېړه ۲۲ کلن بوډا او ښي يې زړه ټینګ نه کړای شو او یوه شپه یې په کېشور باندې چاپه وکړه. کېشور ډېر مزاحمت او مقابله کړې وه مګر په پای کې د پټ د تالا کېدو نه وروسته ووژل شوه. د هر څه شاهده د شینکۍ ترور د مېړه د عزت و ابرو او د خپل ژوند د پاره لکه د ګونګۍ پخپله خوله غټه تیره کېښوده ، لاکین راز ، راز پاتې نه شو. د شینکۍ پلار دغه غم لېونی غوندې کړو ، چرس او بیا د هیروینو په څېر هرنشه یې څیز هغه د غم غلطولو وسیله وګڼله. له کاره ووت او کټ یې ونیولو. د شینکۍ ورور چې دولس کلن و د شاوخوا یو دوکاندار په هټۍ کې نوکري شروع کړه. دولس کلن هلک به په میاشت کې چې څه لږ ډېر ګټل نو د هغو لویه برخه به یې د پلار د پاره په هیروینو ولګېده. پاتې پیسې به د میاشتې د اوړو لپاره هم کافي نه وې خو د چم ګاونډ د ځینو ښو ګاونډیانو په مرسته او همدردۍ وخت تېرېدو. یوه ورځ د شینکۍ ورور فریدون له پلار سره په جنګ و ((دادا تا هم صحت خراب کړو او هم دې ټوله کورنۍ تباه کړه نو ولې دا نامراده نشه نه پرېږدې؟. په دې کې تا څه لیدلي چې بې له دې یوه ورځ هم نه شې پاتې کېدلی. یاخو بهانې کوې. دې درې ورړو ورړو ماشومانو ته ګوره، ماته ګوره، که سر پټه وو نو پښې مو بربنډ ېږي. د دوه وختو ډوډۍ د پاره هم دنورو خیرات ته ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو. ایا له موږ نه هم تا ته دا نشه ګرانه ښکاري؟ ستا دې په لوی خدای قسم وي که دې ورته لاس واچولو.)) له دې نه وروسته فریدون د کار لپاره وتی و. پلار یې د ماشومانو د بد وضعیت په خاطر په نس ډېر قابو راوست لیکن د هیروینو د نشې شدت دومره وځورولو چې په پای کې یې خپله مرۍ خپه (زندۍ) کړه او مړ شو. فریدون د پلار په مرګ ډېر زیات خپه او د لګیر و. هغه د دې لپاره هم خپل ځان ګرم ګڼلو. د خپګان او مایوسۍ په دغه حال کې هغه د دې ازمېښت د پاره چې دا نشه رښتیا دومره زوروره ده او که پلار یې د کورني جنجال څخه د تل لپاره د خلاصون په خاطر ځان ووژلو. د هغو ګولیو نه چې د خپل پلار د پاره یې راوړې وې یوه راپورته کړه او د تیلي بلولو سره یې راښکله. فریدون هم نشې کوم بل جهان ته ورسولو، د هغه په نازک بدن باندې نشې پوره اغېز وکړو او ځان یې داسې حس کړو لکه مارغه چې الوزي. له دې نه وروسته فریدون هم یوه ګولۍ د ورځې راوړل شروع کړل. هغه هم اموخته شو. شینکۍ چې اوس لس - یولس کالو ته رسېدلې وه، د چم ګاونډ په کورونو کې یې څه لږ ډېر کار کول شروع کړل. دغه کار به ډېر معمولي و مګر شینکۍ چې ډېره خود داره وه داسې احساس کاوه چې ګاونډیان ورته خیرات نه بلکې د کار په بدل کې پیسې ورکوي خوا که لږې یا زیاتې وي. فریدون هم د پلار په پل باندې پل ایښی و، اوس هغه هم له کاره ووت. نشه کې به ډوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت و او چې کله به يې لږ چورت ښه شو اوبدن به يې دردونه نه کول نو د کار لپاره به لاړلو. ورو ورو دغه سلسله هم قطعه شوه، په ژمي کې چې يوه ورځ سخت باران روان و او هغه د هيروينو راوړلو جرات نه شو کولی نو خپلې کشرۍ خور شينکۍ ته يې وويل ((شينکۍ ! ته له ما سره ډېره مينه کوې کنه؟ ګوره زما طبيعت ښه نه دی. نو لاړه شه د نواب کبابي دوکان ته. هغه ته به وو ايې چې زما د ورور فريدون په وجود کې سخت درد دی. يو دوه پونۍ راکړه خو ګوره دا به چاته ښايې نه ، سمه به کورته راشې زما دردونه ډېر دي، هه دا واخله پيسې.)) فرمانبرداره شينکۍ د پلار په شان ورور امر ښکته نه شو غورځولی بس دومره يې وويل: ((وروره ! زه دوا د قصاب له دوکانه راوړم، د ډاکتر مجيد شفاخانې ته ولې لاړه نه شم؟)) خو فريدون ورته وويل:((ما درته څه وويل هغسې وکړه. په ما د ډاکتر علاج اثر نه کوي. ځه ژر لاړه شه!)) شينکۍ هم په هغه پښو د نواب کبابي دوکان ته ورغله او دوه پونۍ يې ترې نه واخيستې او بېرته روانه شوه. لا څو قدمه هم نه وه تللې چې هلته د يو دوکان د څپرګۍ لاندې له بارانه پټ ولاړ يو پوليس چې شينکۍ يې د کبابي له دوکان نه د پونيو اخيستو لو په وخت کې ليدلې وه، راوبلله او ورته يې وويل:

- ستا لاس کې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هېڅ

- وښايه دا لاسونه دي.

- دا خو دارو دي زما د دادا لپاره.

- دارو؟

او بيا پوليس شينکۍ له ځان سره ښارنوالۍ ته بوتلله. بې له زياتو پوښتنو فقط د وهلو او ټکولو د ډار په واسطه د ښارنوالۍ څو ظالمو څارندويانو له شينکۍ سره درسته شپه لوبې وکړې او درې څلور شپې وروسته يې د مخدره موادو د ساتلو او خرڅولو په جرم د اته کالو په بند محکومه کړه. په زندان کې د شينکۍ ژوند په ډېرو مشکلاتو تېرېدو. يوه يوه ورځ ورته د کال نه هم اوږده ښکارېده، د بندي خانې د ظالمانو، قاتلانو، داړه مارو او ترهګرو په سترګو کې دا له هغوی نه هم زياته ګنهګاره وه. د بند په پنځمه مياشت د هغې ګېډه راوتې او هر مجرم به د هغې په ليدلو بل ته اشارې کولې او سرخوځول شروع کړل. دا هر څه له شينکۍ نه پټ نه وو. ورځې تېرېدې او په اخرکې شينکۍ بې له واده د يو هلک مور شوه. د شينکۍ د اولاد په زېږېدو نه چا ډمامه ووهله او نه چا ډول (سورنۍ) و غږول. ځينې تورنې ښځې چې د هغې له حاله خبرې وې په زړه زړه کې وژړېدې. په دوه کلنۍ کې هغې په محبس کې خپل ماشوم ته زده کړه شروع کړه. بل پلو د شينکۍ ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریدون د هغې د ورکېدو وروسته د اسې بدل شو چې بیا یې د نشې نوم هم وانه خیست، هغه د خپلې خور د حشر د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو. د ډېرې خوارۍ او زیار وروسته د پولیسو مفتش ګرځېدلی و. ځو ځله بندي خانې ته هم تللی و خو هغه هېځکله هم له خپلې خور سره مخامخ شوی نه و او که سره مخامخ شوي هم وای کېدای شو خپله خور یې نه وای پېژندلې. د لومړۍ شپې د ناکردو او د ظلم خاطرو شینکۍ د ټانټې نه هم زیاته وچه کړې او رنګ یې تک تور شوی و. د هغې سترګې ټاغې راوتې وې چې سرۍ به ترې وبرېدلو. د شینکۍ په اړه د کور کلي د ټولو خلکو ګمان دا و چې ښایي د کومو ډزو په منځ کې را ګیره شوې او وژل شوې وي. د اتو کالو له بند نه وروسته چې شینکۍ یو سهار د بندي خانې د لویې دروازې نه خپه را ووتله نو اوه کلن زوی هم ورسره و. هغه نه پوهېده چې کومې خواته لاړه شي. په سوچونو کې ډوبه وه د ښار پر سړکونو ها خوا دې خوا وګرځېده. د زوی د پاره یې دا هر څه ښځي نوي وو. هر څه ته به یې په ډېر تعجب او حسرت کتل، لمر ژیړ شو خو د سر د سیوري په غم کې ډوبې شینکۍ د خپل ځان نه بلکې د خپل زوی لپاره هم ځو ځو کرته فکر وکړو. هغه لږه ډېره زده کړه کړې وه خو د موجوده قوانینو په اساس یې نوکري نه شوه کولی، ځکه چې دا هغه حالت و چې د ښځو په نوکرۍ بندیز و. که کورته بېرته وګرځي ورونه او خویندې به یې زوی قبول نه کړي. هیڅوک هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې تنها ځوانې ښځې ته په خپل کور کې ځای نه شي ورکولی. خیر خیرات موندل اوس اسانه نه و، خلک پخپله تش خانک ته ناست وو. که ځان ووژني زوی به یې څه کوي، که هغه هم له ځانه سره ووژني نو دهغه معصوم څه ګناه ده. هغه په ټولو بېلابېلو لارو چارو د غور او فکر تر منځ په چوک کې ولاړه وه چې سترګې یې په مخامخ ولاړ یو زلمي پریوتې چې له ډېره وخته یې دې ته کتل. شینکۍ پرېکړه وکړه چې د زوی د ژوند د پاره به د جسم فروشۍ (فحاشۍ) دنده خپله کړي او هم په هغه وخت یې مخامخ زلمي ته اشاره وکړه. زلمی راغی او د شینکۍ ترڅنګ ودرېدو، د شینکۍ زوی دغه نوي خپلوان ته په ډېرو عاجزو سترګو و کتل. زلمي خبرې پیل کړې:

- زه له ډېره وخته لکه د سیوري در پسې روان وم.

- جي؟

- ما چې یو ځل ستا سترګې ولیدلې. بیا مې ځان قابو نه کړای شو.

- جي ؟

- زه ستاسو څه خدمت کولی شم؟.

شینکۍ لکه د خوبه چې راویښه شوې وي. سر له یې ټکان ورکړو. هغې د سر پړونی پور ته کړو سترګو کې یې نه لاچاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او نه بې وسي. سترګې يې لکه سکروټه تکې سرې وې. د لږ وخت له چوپتيا نه وروسته يې له جېب نه يو لوټ را ويستلو او زلمي ته يې ور وړاندې کړو. ((وروره ! ما ته د مخامخ دوکان نه زهر راوړه)) د هغې فيصله بدله شوې وه. زلمي هک پک د شينکۍ د لاس لوټ ته کتل چې په دې کې د پوليسو يو ګاډی هلته ودرېدو. دوه درې ځارندويان ورڅخه ژر ژر را ښکته شول. دوه ځارندويان راغلل او شينکۍ يې له مټه ونيوله. لرې ولاړ دريم ځارندوی شايد د هغې مشر و. په ماښامي تياره کې له ونې او ځېرې نه د فريدون په ځېر ښکاريدو. شينکۍ د فحاشۍ په تهمت ونيول شوه. د هغې زوی ډيرې چيغې ووهلې. هغه د پوليسو نه د خپلې مور د راخلاصولو په خاطر پوره وس وکړو خو ځای يې ونه نيو. شينکۍ هم د مات وزرې مرغۍ په ځېر بيا بيا په خپل زوی پسې د ځان رسولو غوټې ووهلې مګر هغه د ځارونديانو له خوا په موټر کې لکه پنډوکی ورټېل وهلی شوه. موټر پوره رفتار نيولی لاړ. د شينکۍ زوی هم هلته په ځمکه پروت لتې ټکولې او تر هغې پورې يې په موټر پسې کتل چې په دوړو کې ښکارېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کافرانو خدای

هوسۍ د مهاجرو د کمپ په یوه خیمه کې د یوې تتې ډیوې لاندې ناسته وه او وچه کړسه ډوډۍ یې د اوبو په زور له ستونې تېروله. بیا بیا به یې د کابل خپل کور مخې ته ودرېد چې دا وخت به ډاکتر حسین له روغتون څخه بېرته راګرځېدو، شپاړلس کلنې لور به یې ور پرانیست، مخ لاس به یې وینځل، تلوېزیون به ولګول شو، دوی به د ډوډۍ خوړلو ته لویې کوټې ته ورغلل، خدمتګارې به د ډوډۍ پر مېز هر څه تیار ایښي وو. دوی به کېښناستل، هم هغه انګلیسي طرز درې څلور ډوله (کورس) ډوډۍ به وه. لومړی به ښوروا راغله، بیا د میوو او سبزو سلات او ورپسې به د تناره وریت چرګ یا غوښه وه، البته د میوو جوس لازمي و، ځکه زمانه بدله شوې وه او اوس د پیالو کړنګ کړونګ..... هرڅه منعه وو. په تلوېزیون د خبرونو، وعظونو، تلاوتونو نه پرته بل هېڅ نه اورېدل کېدل د شپې د ډوډۍ په وخت به پر عمومي توګه خبرونه وو چې دوی به هم اورېدل او په خوند خوند به یې د خبرو اترو او خندا او خوشالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې ډوډۍ خوړله. د هوسۍ مخې ته به چې هر وخت کمپ کې په تالي کې دوه درې وچې ډوډۍ، یو نیم په نوم اینګلی یا داسې پیتي چې لامبوزن ورکې که لامبو هم ووهي مګر خبر به نه شي، چې کومه دانه لري او که نه؟ دا به ورته په ځیر شوه نو د خپل کور خوږه منظره به ورته په یاد شوه، څو څو ځلي یې په خپلو مغزو زور واچلو چې د غه بدبختانه زړې منظرې یې له ذهن نه پاکې شي او د اوسني حالاتو سره په امن او سېدو ته یې پرېږدي لېکن په دې هکله د هغې ټولې هڅې ناکامې شوې وې. ډاکتر حسین برتانیا کې د طب زده کړې سرته رسولې وې او هم هلته یې د هوسۍ سره چې د طب په پوهنځي کې نوې نوې داخله شوې وه پېژندګلو وشوه. خوا که موږ په خپل کور کې د خپل ورور او خور سره تر څو ورځو کومه خبره ونه کړو او ددې کمښت مو چېرې هم ذهن ته رانه شي مګر څه وخت چې موږ د خپل وطن نه لرې لاړ شو، د خپل خپلوانو، دوستانو او عزیزانو څخه لرې ډېر لرې د پردیو په بیړو ورګډ شو نو خپل ځان راته ډېر لاچاره، ډېر بې څوکه او ډېر تنها رابښکاره شي. په داسې وخت که د خپل وطن یو انځور هم ووینو نو تر ساعتو ورته په ځیر ګورو. که د خپل هیواد پمن سپی هم ووینو نو زړه ته یې نږدې کوو. له خپل وطن سره د مینې احساس هم په دغه وخت کېږي. وطنوال خو د لرې خبره ده که چیرې د شاوخوا هیواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينې وګړي هم په سترګو راشي لمن يې کلکه نيسو، همغه زموږ غمخور، زموږ ورور، زموږ همدرد او زموږ خواخوږی شي. که څه هم هوسۍ کندهارۍ وه او حسين د کابل و مګرد دواړو نيږدې کېدل طبعي وو. دوه ورځو کې دواړه يو بل ته دومره نيږدې شول لکه چې د کوچنيوالي نه يو بل سره پيژني. حسين کابل ته د بيرته ورګرځيدو څخه مخکې دواړو د خپلو خپلو کورنيو په رضا د دوستانو او ملګرو په يوه محفل کې نکاح وتړله. دري کاله وروسته چې هوسۍ هم بيرته هيواد ته راستنه شوه نو کابل کې مېشت شول، دواړو په يوه روغتون کې کار کولو ليکن د سياسی حلاتو د بدليدو څخه وروسته هوسۍ لکه د نورو ښځو له کار څخه منع شوه. هغه په کور کيښنا ستله يو نيم کتاب به يې لوستلو ليکن ډاکټري چې د هرې ورځې ازميښتونه او تجربې غواړي، د هغې له لاسه ووتل. هوسۍ ډوډۍ خوړله او که نه هيڅ پوهه نه شوه ليکن چې تالي ته يې کتل هغه به تش و.

داسې ورځو او شپو کې چې اوږه لامده شي اکثر د انسان د مخې نه يا پيشو ډوډۍ وتښتوي يا په تالي کې غوړګۍ نه چرمخکۍ راولويږي، البته د هوسۍ تالی تش و. پاڅېده لاسونه يې ومينځل او د خپل لمن سره يې وچ کړل. اوس هغه وختونه نه وو چې دوی به د لاسپاک سره لاسونه وچول او بيا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کريم مګلو. د هوسۍ ټول ټال، مال ملکيت په يوه بکسه کې بند و. څو جوړې کالي ، يوه جوړه پيزار ، يو پاسپورټ ، د سمال کې غوټه يو څو روپۍ او يو څو نيم سوي کاغذونه..... هغې خپله بکسه خلاصه کړه د هر څه نه اول يې همغه کاغذونه راوويستل ، ورته يې په ځير ځيروکتل، سترګې يې ډکې شوې ترمې اوښکې يې په سوې څېره ښکته را وبهيدې د کاغذ د پاسه. هغې سمدستي د هغه کاغذ د پاسه خپل لستوڼی کيښود او اوښکه وچه شوه. د وخت تيريدو سره د بنيادم هره اوښکه همدغسې وچيږي ليکن ځينې پرهرونه د تل لپاره شنه وي، هغه نه په وينسه موږ ارام ته پريږدي او نه په خوب کې. د هوسۍ نيم سوي کاغذونه همهغه پرهرونه وو چې تر مرګه د هغې له ذهن څخه وتوکي نه وو. بيا يې په هغه مجله کې سمبال کيښودل له کومې چې را ويستلي وو. هوسۍ د کمپ د زرګونو ښځو، نارينه وو ، سپين ږيرو ، تورو سرو او زلموټو ځينې وه چې د افغانستان شرايطو خپلې خاورې خپل کور، خپل کلي او وطن هر څه پريښودو ته مجبوره کړي وو. ټول به درسته ورځ ځای په ځای ډلې ډلې ناست وو ليکن هيڅ چا به د بل سره خبره نه کوله، د ټولو په څېرو کې يوه عجيبه مايوسي ښکاريده د ټولو ايکي يوه کيسه او ايکي يو داستان وو. په هر کور کې مرګ ژوبلې شوې وې ، مرګ ژوبلې هم د زړو نه بلکې د شنو لښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې داسې ځوانان وو چې د ځوانیمرګ ښکنځا یې له خلکو هېره کړې وه. هر یو د خپل خپل کور د ملا تیر و. د هر یوه کیسه بس د هغه مخ ته په کتو معلومیدله. لکه تیرې به یو بل ته مخامخ ناست وو چې له دوی ځنې یوه هم هوسۍ وه. د وخت بادارانو د هغې لور هم ورسره نه وه پرېښې ، د نورو مهاجرو په نسبت هوسۍ فقط دغه توپیر درلوده چې هغې تل د ځینې ثیرې تکل کاوه. د یوې داسې خیرې چې د هغې د میړه په وینو د لړلي نیم سویو کاغذونو عبارت ولوستل شي، لیکن تر دې وخته هیڅوک ورته داسې برابر نشو. عبارت ځینې فارسي یا عربي نه وو ، بلکې کوم بل ډول و. هغې یو سوړ اسویلی وکړو او مخامخ د تمبوانو نه ګرد چاپېره په لوبو بوخت ماشومانو یې سترګې ونښتې، څومره ښه عمر وي د کوچنیتوب ، نه غم نه فکر بس خوراک څښاک مستي، لوبې او خندا او خوشالي. لیکن افسوس افغانستان کې له ډېر وخته ځینی ماشوم نه زیږیده ، بس پلرونه زیږیدل چې د سترګو پرانستلو نه مخکې یې په تندوباندې لوړې ژورې او په سترګو کې د نه ختمیدونکي تشیال ننداره کیدله. د هوسۍ هغه وخت رایاد شو چې د روغتون د هغې د اطاق نه بهر په تختړې (لوحه) ثبت وو (مېرمن هوسۍ شاهنواز حسین سیلمان خیل ... ایم بي بي ایس لندن) د اطاق نه بهر په بینچ د ناستو مریضانو صحنه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې مخې تـه وګرځېده چې څه وخت بـه دا د جراحۍ د خونې څخه په بيړه د مريضانو د معاينې لپاره خپل اطاق تـه ورننوتله نـو د بهـر خلکـو ناست ګنګوسې بـه يـې واوريـدې چې (ګـوره ډاکټـره صـاحبه دا ده راغلـه) (ښـه ! دا ډاکټـره ده ډيـره وره ده) (ياره خو خداى يې پـه لاس کې ډيـره شفا اچولې ده) او داسې نور. د هغې ذهن ته د نيمې شپې د دوه بجونه پس هغه عکس هم روښانه شو چې يو ټوپکوال د اوږې سره دوه ټوپکونـه زوړنـد کـړي وو چې بيـا وروسـتـه معلومـه شـوه د جهـاد ننګيـالى دې راوسـتـى و. دوى پـه ډيـره ويـره هغـه وخت ور پرانسـتـى و ، کلـه چې ورته ښه باور ورکړاى شوى و ، چې هغوى ځينـي شـوقماران ، داړمار يا وژونکي نـه دي، د ديـن سـپيڅلي جنګيـالي دي چې يو پـه پتون پـه ګولى لګيـدلى دى. د هغـې ميـړه ډاکټـر حسين او دې دواړو پـه شريکه د ژوبل د پتون څخـه مردکـى ويسـتلو ، چې پـه دغـه وخـت هغـه دومـره روړې (چغـې) وهلـې وې کـه عـادي حالات وى نو د ټول چم خلک بـه راغـونـډ شـوي واى. لـه درد څخـه د ټپي د خيال بل پلو ته د ګرځولـو پـه خـاطر ډاکټـر حسين د هغـه څخه پوښتلي وو چې دا څنګه ټپي شوى؟ هغـه ورتـه پـه ځـواب کې کله د يو او کله ورته د بل حزب لپاره د جنګيـدو او دغسـې د ټپي کيدو کيسې کړې وې. د مردکي د ويستـل کيدو نـه وروسـتـه د هغه په څېره د بخو خولو غټ غټ څاڅکي راښـکاره وواو هغـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګوټ اوبو د پاره لپه نیولو اشاره کړې وه. ډاکټر حسین لاسونه وو ینځل د هوسۍ لاسونه لا ککړ وو. لیکن خپلې لور ته یې چې هیڅ کله هم د کوم نارینه مخې ته نه وه ورغلې د اوبو راوړلو د پاره غږ کړی و. نانځکه چې له نانځکې هم ښایسته وه اوبه ورته را وړې وې او چې ژوبل جنګیالي ته د ورکولو نه وروسته بیرته وتله نو هوسۍ ته د ولاړ بل عسکر هغه ګنګوسه هم وریاده شوه چې ویلي وو (ځیز خو ډیر ښه دی... څه خیال لرې ؟) او بل جنګیالي په نه سر خوځولی و.

هوسۍ بلاخره خپل هدف ته ورلنډه شوه او یوه ورځ د پاکستاني کمپ څخه په څه ناڅه چل ووتله او هند ته ورداخله شوه، هغه باوري وه چې د هغې نیم سوي کاغذونه فقط هند کې لوستل کیدلی شي ځکه چې د سانسکریت پوهه ادیبان هند کې په اسانه پیدا کیدلی شي، بې له کوم خطره. هوسۍ ناپوهه یا بې سواده ښځه نه وه. د دغه راز کاغذ په ارزښت او حساسیت ښه پوهیدله ، هغې هر چاته دا نشو ښودلی او بیا په هند کې چې د مذهبي لیونو شمار ورکې ښه پریمانه دی او په معمولي پیښه هم دا راز شیان په باروتو د بڅرکي کار کولی شي د ډیر احتیاط اړتیا وه. هوسۍ نیغه ډیلی ته را ورسیده، ډیلی د انسانانو میږتون دی، نه د شپې سر کونه تشیږی او نه د ورځې لیکن هوسۍ ته دا بیخي یوه سحرا غوندې ښکاریدله ، د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محلي خلکو څخه يې د سانسکريت د کوم پوه او عالم په اړه پوښتنه وکړه ليکن هيڅ ورته کوم ښه سړی پيدا نه کړای شو. يوه ورځ سحر چې په لاره تيريده نو د يو معبد نه بهر همهغسې عبارت يې وليد ، سمدستي د مندر وره ته ورننيږدې شوه ليکن له دې ډاره چيرې بې دينه نشي او مسلماني يې له لاسه لاړه نه شي ، مندر ته داخله نه شوه، دننه ځينې ديني مناجات لوستل کيدل. هوسۍ يوې ښځې ته چې لرږه لرږه په انګليسي پوهيدله د مندر د پير سره د ليدو غوښتنه وکړه. پير چې په مراسمو بوخت و تر ډيره وخته بهر را ونه وتو ليکن هو سۍ د دې کار لپاره درست عمر انتظار کولی شو ، پوره يو ساعت وروسته پير راښکاره شو ، هوسۍ چې د بهر د سړک پرغاړه ناسته وه جيګه شوه، د هغه هر کلی يې وکړ او ځينې ګوښه ځای کې د خپل کاغذ د لوست خواست يې ورته وکړو. د هوسۍ غمجنې څيرې ورکو سترګو کاواکو خبرو پير مجبوره کړو چې يو څنګ ته ورسره لاړ شي ليکن هوسۍ هغه له خپله ځانه سره د هوټل خپلې خونې ته بوتلو. په ډيره ويره ويره خپله مجله له بکس څخه را وويستله او ويې ويل (پنډت جي ! زه لکه ستا لور يم.د دې کاغذ لوست زما د پاره زما د ژوند نه ګران دي، زما ټول ژوند په دې تکيه لري، که په دې کې زما کومه خطا وي نو زه د يوې لور په حيث اول تاسي نه بخښنه غواړم) او بيا نيم سوی کاغذ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډت جي (پیر) په لاس کې کیښود ، پنډت د کاغذ لاسته په ورتللو پوښتنه وکړه (دا خو سوی دی ؟ دا د څه سره ککړ ...؟)

- هوسی: زما د میړه وینه .....

- پنډت جي: رام رام رام رام....

او پنډت جي هغه کاغذ سمدستی ښکته وغورځولو لکه چې هغه کاغذ نه وي بلکې مار چیچلی وي. هوسی ته یې په ډیر قهر وکتل ځکه په وینو لړلي کاغذ د پنډت جي مذهب او عقیده خرابه کړې وه، لیکن د هوسی د عاجزی په لیدو وینښ شو او له ورایه یې کاغذ ته په کتلو فیصله وکړه.

- پنډت جی: دا سانسکریت نه دی دا زه نشم لوستلی.

او ددې سره د هوسی د امیدونو ماڼې ښکته را ولویده اوس به نو چاته مراجعه کوم. هغه په کټ کیښناستله او پیر د خدای په امانی سره له کوټې ووت. هوسی د سوچونو او فکرونو په ژانګو ښکته پورته کېدله مګر اوس یې چاره هم نه وه. هوسی ماتې قبلولو ته هم تیاره نه وه، په افغانستان کې زیاتره لرغوني اثار د بودایي دور دي، هغې تصمیم ونیولو چې یو بودایي مرکز ته به ورشي او هلته به د بودایي مذهب راهب (پیشوا) کومک ترلاسه کړي او په بله ورځ هغې یو بودایي مرکز ته ځان رسولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. زیږو جامو کې نغښتي راهب ته ناسته وه او هغه ورته ویل چې: بچوړیه ! دا نه بودا یي ژبه ده ، نه تایې او نه تبتي. دا راته ښکاري چې ګورمکي ده. ګورمکی د سیکهانو د مذهبی کتابونو ژبه ده. بودایي راهب د هوسۍ په زړه کې د امید او هیلو یوه وړانګه روښانه کړه ، هغې ته سمدستي ورياد شول چې د دوي د کور نه لرې لرې د سیکهانو یو درامسال هم و ، دا به حتمي ګورمکي ژبه وي. د امید په دغه څادر پټه هوسۍ د خپل هوټل په لور روانه شوه ، د خپلې خاورې کلي ، د خپلې لور ، د خپلو خلکو د کور او شاوخوا منظرو د هغې زړه په لومړي ځل و درد ولو. هغې سوچ وکړو (دا ولې ؟) ((دا څوک دي؟ ولې یې زموږ سره داسې دښمني وکړه ؟ ایا موږ پخپله ددې ګرم یو ؟ ترڅو .... ؟ تر کومې...؟ موږ خو ټول تباه شو ، له مرګه وروسته خو د مرضونو چینجی هم دو جود نه وتښتي، اوس زموږ سره څه پاتې دي؟ دا هډوکي هم راته خوري. ؟)) د دغه کشمش سره هوسۍ څه وخت هوټل ته ورسیده ، څه وخت یې ډوډۍ وخوړله او کله یې سترګې بندې شوې، هیڅ پوهه نه شوه ، لیکن په بله ورځ چې تر دولس بجو ویښه نه شوه نو د هوټل نوکر ور ودې بولو او دا یې ویښه کړه. نن هغه باوري وه چې د هغې د نیم سویو کاغذونو عبارت به ولوستل شي. ژر ژر تیاره شوه ،مجله یې بیا تر څنډې ونیوله او وتونکې وه چې هوټل واله چای یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهارنۍ ناشته راوړله. هوسۍ د هندي فلمونو نه څه ناڅه هندي هم زده کړې وه. د هوټل واله هلک څخه یې ورو غوندې پوښتنه وکړه:

- هوسۍ: بهیا، دلته د سیکهانو ټیمپل شته؟

- هوټلواله: ګوردواره میم صاحب؟

- هوسۍ: بلې بلې ګوردواره.

- هوټلواله:: لویه که وړه؟

- هوسۍ: نه ښه غوندې چې یو ښه پریسټ (ملا) هم ولري.

- هوټلواله: ملا نه بهن جی! د ګورد وارې پیر ته پایجي وایي.

- پایجي خو هره ګوردواره کې وي.

- هوسۍ: ټول په ګورمکي پوهیږي؟ که هسې یې یاده وي.

- هوټلواله: دا خو راته نه ده معلومه، لیکن دلته خو په څنګ کې یوه ښه غټه ګوردواره ده، ماتاسوندري، هلته خو ډیره بیړه نه وي لیکن ګورد واره ډیره لویه ده او تاریخی هم راته ښکاري.

هوسۍ د همدغه شان ځای په تکل کې وه، هغلته به هرو مرو یو پایجي پیدا کیږي. په دغه هیله هغې یوه اټو ریکشه ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورته د ماتا سوندري ګوردوارې ته د تګ په اړه وویل. لس دقیقو کې ریکشه د ګوردوارې مخې ته ورسیده. هوسۍ د ریکشوان په لاس کې د پنځوس روپو لوټ کېښود او بې له سوچ او فکر سمه ګوردوارې ته داخله شوه د هغې نه هیر شوي وو چې دا کوم ځای ته روانه ده ایا دغلته به د هغې دین او مذهب په ځای پاتې شي او که نه ؟ لیکن چې زینو ته ورختله هغلته یې یو سپین ږیری سیکهـ چې سپینې جامې یې اغوستې او یو سپین پټکی یې تړلی و. دې ولید او ترې یې پوښتنه وکړه:

-بهایي جي، ... دلته پایجي چیرته پیدا کیږي؟

-بهایي جي: ولې څه خبره ده ؟

-هوسۍ: زما یو ډیر ضروري کار دی.

بهایي جي: لورې ! هم زه پایجي یم وایه څه خبره ده ؟

هوسۍ ورته لړلړې د وړاندې ونې په لور د تګ غوښتنه وکړه او هلته یې د مجلې څخه سوې پاڼه را وویستله او د هغه په لاس یې کېښودله. پایجي تک سور شو لکه اور د پاڼې په اخیستلو یې (واحدګورو... واحدګورو ... واحد ګورو ...) وویل کاغذ یې ښکل کړو او لاس یې سمد ستي د اوږې سره ځوړندې چړې ته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پایجي: چا کړې ده دا ناروا ه؟

د هوسۍ د خولې د ویرې او ډاره فقط ناڅاپه ووتل ((مانه ده کړې...))

په سلګو شوه ... چې ښه یې وژړل او غریب یې مات شو نو ولاړ پایجي یې په سر لاس کیښود او ورته یې وویل: ها بچیه دا د چا کار دی؟.

هوسۍ خوله پرانستله لیکن لکه چې ژبه یې چا نیولي وي له خولې یې هیڅ ونه وتل. پایجي د هغې په اوږه لکه د یو مهربانه پلار لاس کیښود ، مخامخ خونې ته یې بوتلله او به یې ورته را وړلې، لږه د لاسه یې ورته وکړله او بیا یې ترې پوښتنه وکړله: بچیه دا د کوم ځای پیښه ده ؟ د هوسۍ په وړاندې د خپل هیواد منظره رڼا شوه هر خوا اخ و ډب، خوف او ډار ژړا او انګولا ، وژنې، قتل او غارت. هغې ته ورځیني نوي نوي اعلانونه ،نوې نوې جزا ګانې، نوي نوي امرونه، کله د ښوونځیو او کله د مدرسو بندیدل، کله په راډیو او تلویزیون بندیزونه ، کله د ږیرې او کله د ستر او د ښځو په زده کړود بندیز اعلانونه هر څه وریاد شول. د هغې مخې ته هغه منظره هم ورته ودریده، چې د کابل ښار نه اتیا کیلو متره لرې د یو بم په چاودنه کې دیارلس طالبان شهیدان شوي او ګڼ نور ټپیان شوي وو. هغې ته ور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد شول چې څه وخت د هغې مېړه په سره غرمه کې پاڅول شوی او روغتون ته بوتلل شوی و ، چې د ټپیانو درملنه وکړي. هغې ته ښه ور په یاد شول چې په دریمه ورځ ماز دیګر په بیرته را ګرځېدو د هغې مېړه ډاکتر حسین ویلي وو چې ټول ټال اتلس نفره وو ، ځیني لږ ژوبل وو خو پنځه نفره په مخ بد بد سوي وو. د یو د ژوندي پاتې کیدو امکان هم نه و لیکن پاتې څلور که خدای کول نو بچ به شي. مخونه یې بیخي سوي دي ، درې نیم یا څلور کاله وروسته به د پلاسټیک د عملیاتو سره بیخي ښه شي. هوسۍ ته بیا هغه وخت هم ورپه یاد شو چې دوی ټول د شپې د ډوډۍ لپاره ناست و ، په تلویزیون خبرونه راتلونکي وو ، دوی ډوډۍ شروع کړې او دوه درې مړۍ یې هم لانه وې کړې چې خبرونه شروع شول، مړۍ د دوی په لاسونو کې وه. د بامیانو د بودا مجسمه والوزول شوه. دوهمه مجسمه هم ونړول شوه. د موزیم مجسمې، بوتان، کتابونه، اثار، لوخي، لرګي، هر څه چې د تاریخ سره یې کومه نیږدې یا لرې اړیکه درلوده مات ، څیري او وسوزول شول. ښار کې چار چاپیره د دین او مذهب په نوم د کفر او جهالت د خاتمې په نوم یو توفان روان و ، د الله اکبر ناري او انګازې وې، خبرونه لا روان و چې په دې کې چا ور وډبولو ، ډاکر حسین مړی په لاس له ګریوانه ونیول شو په زور یو ګاډي کې ورګوزار کړی شو او له ځانه سره بوتللی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسې او د هغې لور ډيرې ژړاوې او انګولاوې وکړلې لیکن هیڅ وانه وریدې، بله ورځ یو اطاق کې فیصله صادره شوه، په حسین د څلورو دینداره طالب جنګیالیو د داسې علاج تهمت ولګول شو چې د هغوی د علاج د څلورو میاشتو وروسته هم ډېره نه وه راختلی او اوس د ډېرې د راختلو امکان هم نه و. دا د حسین چې په انګلیستان کې یې زده کړې کړې وې د سپین پوستو سره د دسیسو لومړی نښه وه. دوهمه ګناه یې د ښارندویانو لخوا د محاکمې لپاره د راوستلو په وخت په ټلویزیون د دښمن د عناصرو یانې د بی بي سي د خبرونو د اوریدو وه، دواړو تورونو (تهمتونو) د پاره حسین ته په بله ورځ په څلور لارې کې په ګولې د ویشتلو امر شوی و. هوسې ته ور په یاد شول چې څه وخت هغه څلور لارې کې د حسین د ویشتل کیدونه وروسته یوه چیغه وهلې او په منډه ښکته په ځمکه د را پریوتي د حسین د وجود پلو ورغلې وه نو هیڅ څوک هم نه وچې د هغې خواته ورغلي و، حسین لاس او پښې پړچکې وهلې، ګولې، د هغه د سینې نه پورې وتې وه، د تودو وینو شرهار روان و هغلته لږ وخت مخکې د مات کړای شویو بوټانو رنګ کړای شوو مجسمو ټوټې او خیري شوي اثار خواره واره پراته وو، یو څو کاغذونه چې لا اوریې نه و مړ شوی، هغې راپورته کړي وو چې د خپل میړه په پرهر یې ولګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ټکور یې کړي. څه وخت چې هغې هغه نیم سوي کاغذونه د خپل میړه په پرهر ایښی و خدای خبر چې هغه ساه لرله هم او که نه، لیکن هوسۍ خو خپل وس کاوه. د کاغذ د تودې ایرې په حسین هیڅ کومه اغیزه ونه شوه لیکن هغلته خدای خبر چې له کومې را نازل شوي یو ملا د قاضي چوکۍ نیولې وه او دیو مات بوت په سر ناست دغه پریکړه یې اورولې وه: دا دې بې پتـه او لوچکې ښځې څه وکړل؟ د کافرانو د کتاب په پاڼو یې د یو مسلمان پر وجود ټکور ولګولو، دې خو زموږ مړي هم مردار کړل، هغه یېې هم مرتد کړو، اوس دده د پاره نه موږ د جنازې لمونځ کولی شو او نه دوعا، بې د خدای د نوم دی به نیغ دوزخ ته ځي. او ای ښځې! که ته د دین او دنیا ثوب غواړې نو سمدستي دی طلاق کړه. هوسۍ ژر ورمنډه کړې او هغه (غیردیني) نیم سوي کاغذونه یې د خپل میړه د وجود څخه لرې کړي و. شاوخوا اوس هیڅوک هم نه و. هوسۍ نیم سوي کاغذونه پخپل موټي کې کلک نیولي وو او چې کورته بیرته را رسیدلې او لږ په هوش راغلې وه نو هغه کاغذونو ته یې پام شوی و. هغې د ګوردواري پایجي ته وویل:

ـ بابا! فقط په دې پوهیدل غواړم چې په دې کاغذونو کې څه لیکلي دي؟ ایا زما میړه به.... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سیکهانو پـایجي چې تـر اوسـه بیخـي ګونـګ ولاړ و. سترګې یې پټې کړې ،ورو غوندې له ځانه سره وبنګید ، خدای یو دی، هم د هغه نوم حق او صداقت دی، د دنیا هرڅیز د هغـه د امر تابع دی، هغه نه د چا څخه ویره لري او نه د چا سره کینه. هغـه نه کوم شک لري. نه د کوم صورت نه زیږېدلی او نه مري. انسان د خپل پیر په مرسته د هغه د حصول هڅه کولی شي.

پـایجي ورو غونـدې سـترګې پرانسـتې، نـیم سـوي کاغذونـه چې په وینو لړلي و ښکل یې کړل او بیا یې وویـل ((لـورې واوره ! په دې کې چې لیکلي دي، اي د لاچارو او د غریبانو تکلیفات او درد او غم رفعه کوونکي خالقه ! ته کامل یې ، تـه مکمـل یـې هم ته یې د بې کسو مل او مرستیال، تاته پنا غواړم ، زما مرسـته وکړه ، زما کومک وکړه ، ته د ټولو عاجزانو رفیق او ملګری یې ، ته د درد او غم رفعه کوونکی یې ،هم ته د هر چا له زړه نـه خبـر یې، هم ته د هر چا په زړه کې اوسې، تـه د هرچا خالق، تـه د هر چا بادار یې ، هیڅ څوک له تا بر نشته ، هغه وخت چې مور، پـلار ، زوی ، رور، همزولی، مل ، لمسی ، کړوسی ، هیڅ څوک بـه هم ستا تر څنګه نه وي او ته به یـک تنهـا یـې، پـه هغـه وخـت کـې بـه فقط دا یکی یو خدای نوم ستا مل وي. هغـه وخت چې اسرافیل به ستا وجود را پورته کوي نو ته به یوازې یې، فقـط د الله نـوم بـه تاتـه ډاډ او راحت دررسوي. هغـه وخت چې تـه بـه د لویـو لویـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشکلاتو تر منځ را ګیر یې ، د وتلو هیڅ لاره به نه مومې ، د خدای د نوم په یادولو ستا ټول کړاونه به د سترګو په رپ کې پنا شي، ته که هرڅه د مجسمو او بوتانو عبادت وکړې لیکن ستا د واړه مصیبوتونو او کړاونو خاتمه یوازې د هغه د نوم په یادولو سره کیږي. یا ربه ! زما ټوله تکیه هم په تا ده، فقط ته زما مل یې زما مرسته به کوې.))

د ګوردوارې د پایچي سترګې پرانستې وې لیکن هوسۍ په فکرونو کې غرقه وه. هغې سوچ کولو چې ایا د مسلمانانو خدای به د نورو د خدا یانو نه جدا وي.؟ ایا که خدای د رب په نوم یاد کړای شي ، موږ به دوزخیان شو.؟ موږ به کافران شو؟، د ګورد وارې نه د حمد او ثنا داسې اوازونه اوریدل کیدل:

-ځوک وایي رام رام ،ځوک وایي خدای.

همدغو فکرونو کې هوسۍ بیرته روانه شوه، د هغې په ځیره د ډاډ او تسکین یوه وړانګه لیدل کیدله چې د میړه په پرهر یې هم د خدای د نوم ټکور لګیدلی و .. د کافرانو د خدای...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتوګانړ

زوی یې له دوو میاشتو راهیسې بې درکه و، خپل او پردي یې ورپسې ګرځیدل، خو هیچا ته یې څه پته نه لګیده ،ان تر دې چې پولیس هم د هغه په اړه د پوره معلوماتو په ټولولو کې پاتې راغلي وو. یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ور په زوره - زوره وډبېد ، اغاجان ورپرانیست، څلور پولیس له ټوپکو سره ور ننوتل او له ننوتو سره سم یې اغاجان له څټه ونیوه.

- ووایه ! زوی دې چېرته پټ کړی دی؟

آغاجان په ژړاغوني اواز وویل:

ـ صاحبه ما چېرته پټ کړی دی، زما خو ورپسې اوښکې وچې شوې، شپه او ورځ را کره ویر دی او نه یې مور څه خوري او نه یې خویندې.

- ښه ! نو په هوا ژوندي یاست؟ همدا مو اوریدل غوښتل ، زموږ خیال و چې تاسو به ساده باده خلک یاستئ. چم ګاونډ ، کلي او هېواد کې څه روان دي، تاسو به هیڅ ورسره سروکار نلرئ، مګر نن هر څه مالوم شول، سپینه ولې نه وایې چې زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ترورستانو سره مل دی ، دا غټې ، غټې خیټې مو له بادونه دي ډکې شوې ، دا ټول د ترورستانو مال دی.

اغاجان ډېر ځوګندونه وخوړل، خدای او رسول یې ډېرورته یاد کړل. دهغه پر ملا باندې د کنداغونو سختو وارونو د ځنګ له کوټې ښځینه ترغولي را ورسولې او په ژړا ، ژړا یې اسمان په سرواخیست، خو د پولیسو بې رحمه زړه ته ترس ونه لویده.

-روان شه ! دروغ او رښتیا به دې نن مالوم شي، ستا ټول ټبر راته د ترورستانو جاسوسان ښکاري ، ووځه، د ښځو پړوني کې ځان مه پټوه.

اغاجان تر اوسه څه منتونه، زاری کولې مګر د پړوني شاته د پټېدو خبرې د هغه درنې پښې له وزرو نه هم سپکې کړې، په فکرونو کې ډوب ورسره روان شو .

له ځان سره یې وویل:

- یا الله ! زما د ټبر به څه کیږي؟ لونې مې هم اوس پېغلتوب ته رسیدلي دي، د هغوی به څه کیږي؟ کورکې یو نارینه هم نشته چې پام پرې وکړي او نیږدې خپل او خپلوان هم نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا جان څه وخت وروسته څارندوی ته ورسیده ، له خپل ځانه هیڅ خبر نه و ، د کور فکر وړی و خو د پولیسو د مشر غږ له فکرونو را وېښ کړو.

- څومره یې را لیږلي دي ؟

- جي

- جي ، جي مه کوه ! ربښتیا ، ربښتیا راته ووایه ، که نه دا ډنډه وینې ، ددې دوه ، گوذاره ستا دارو دي ، وایه هغه خر.... دې په کوم ځای کې پټ کړی دی ، پوزې ته دې را وستم ، هغه پخوا هم ستا زوی و که نه چې د تروررستانو سره مو نیولی او بیا له مونږ سره په نښته کې مړ شوی و ؟

- نه سیبه ! زه له پخوانه نه یم خبر ، زما د زوی نوم خو دل اغا دی ، د هغه دورکیدو په اړه خو ما راپورهم ثبت کړی دی.

- یو خوا له تروررستانو نه پیسې اخلې ، زامن او لوڼې ورسره لیږې او بیا د دروغو راپورونه... پولیس له هرڅه نه خبر دي ، مورږ ته راپور راغلی چې ستا زوی له تروررستانو سره مل دی .

د پولیسو مشر امر وکړ:

- تورې کوټې ته یې واچوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان منتونه او زاری هسې عبث لاړې، پولیس خپله فیصله اورولې وه او په نړۍ کې داسې قوت نه و چې هغه له دغه مصیبت نه خلاص کړي.

د بندي خانې په تورتمه کوټنۍ کې داغا جان ژړا او انګولا هم د ځلورو دیوالونو تر منځ غلې شوه.

په ځلورمه ، پنځمه ورځ چې د هغه ټبر(مېرمن) ښارندوی ته د ورننوتلو او له پولیسو څخه یې د خپله میړه په اړه د پوښتنې جرات وکړ نو خبره شوه چې هغه یې د ښار لویې بندي خانې ته استولی دی. د اغاجان مېرمنې له ښارندوی څخه د وتلو نه وروسته د خپل خاوند د را خلاصولو په خاطر د چم ګاونډ ، د مشرانو او کشرانو ګیرې ونیولې خو په دې ورځو کې چا پولیسو ته د نیږدې کیدو خو لا څه چې د کتلو زړه هم نه کاوه.

د وخت په تیریدو سره د آغاجان د مېرمنې غوږ ته داسې ګنګوسې ورورسېدې چې ګواکې هغه په دریمه ورځ په ښارندوی کې د پولیسو له خوا د تروستانو په اړه د مالوماتو تر لاسه کولو په خاطر د وهلو او ټکولو پر وخت وژل شوی او دهغه مړی یې د سره کمر په بڼ کې ښخ کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودهغې زړه ددغه حقیقت منلو ته تیار نه واو هره ورځ به له کوره وتله ، کله به یو ځای او کله بل ځای د خپل مېړه په اړه به یې پوښتنې کولې، د مېړه بندي کیدا یې د زوی غم هم ورڅخه څه ناڅه هېر کړی و.

هر کله به چې دا د مېړه په لټه کې له کوره وتله نو هر ځل به یې یوه نفر ته یې د کور د خیال ساتنې په اړه ویل، هغه نفر نه د دوی خپل و او نه د دوی ګاونډی، بلکې یو نرښځی دلاور و ، چې د خلکو په واده، کوژدن، زیږیدنې او یا هم په سنتی کې به یې میدان ګرمولو چې له دې لارې به یې پیسې لاسته راوړلې او د خپل ژوند شپې به یې سبا کولې.

د اغاجان له بندي کیدو وروسته همدغه نرښځی دلاورو چې کله به د نارینه او کله به د ښځو په کالو کې د دوی د کور ور ډبولو او له بازاره به یې د سود سودا ، وړلو راوړلو پوښتنه کوله، که څه به د راوړلوو ، نو هغه کار به یې سرته رسولو، بیا به یې د دوی له کوره لرې، د کوڅې په بل سر کې د پروت ګټ د پاسه ډډه لګوله، هر تلونکي او راتلونکي ته به یې د طمعې نه پرته که چا ځواب ورکاوه او که نه خو ده به سلام یا په خیر راغلی ویل.

د دلاور سترګې به همیش د اغاجان د کور په ور ښخې وې، په ټکنه غرمه کې به چې مطمئن شو، چې د اغاجان ټبر او درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه لوڼې به اوس د ډوډۍ د خوړلو څخه وروسته ویدې شوي وي ،نو دی به هم جګ شو او خپله لاره به یې ونیوله.

په هغه ورځ هم د آغاجان مېرمنې ورته ویلي و، چې ښایې د شپې پورې هم بیرته رانشي، دلاور ټوله ورځ په لوږه تېره کړه او بیا درسته شپه یې هم په تش نس او شوګیره تېره کړې وه ، شاوخوا لس بجې د اغاجان میرمن چې ده به ورته ترور ویل ، بیرته راغله ، نو دلاور د امانت ورسپارلو وروسته کلي نه بهر په شاړه کې پرتې خپلې کیږدۍ ته لاړ، په کټ پریوت او لکه ماشوم په بې غمه خوب کې په خړیدو شو.

دلاور ته به د نورو کلیوالو په څېر د اغاجان لوڼو هم ماما ویل،دی د ټول کلي د مشرانو او کشرانو ماما و، په داسې حال کې چې د ځمکې پر مخ یې هیڅ خپل نه درلوده ، همدا کلی دده خپل و، که چېرې به بې ځایه ناروا به ورسره وشوه او یا به هم د کلي ځلموټو په ټوکو ټکالو کې په رښتیا وواهه، نو د څو ورځو لپاره به شاوخوا کوم بل کلي ته لاړو خو د لږې مودې وروسته به لکه د پمن سپي لکۍ په خپو منډلې بیرته راغی او هر چاته به یې موسکۍ خوله چینګه چینګه کوله او ویل به چې پلاني کاکا په زوره را وستم، ګني نه راتلم، کلیوال اوس دده له دغه عادت سره ښه اشنا وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان له تګ راهيسې د هغه د فاميل د پاره د لاور نه زيات باوري او اعتمادي سړی نه و ، هم بې ضرره و او هم يې د څه طمع يې نه لرله، بس که کومه ګيله به يې وه، نو له پاک پروردګاره يې کوله ، چې ولې يې داسې پيدا کړی دی ، څه خطا يې کړې وه، له دې نه چې نه وی پيدا شوی ښه به و.

هره شپه به په کټ کې له پريوتلو وروسته په دغو فکرونو او غمونو ډوب له خدای سره په جنګ و ، او بلاخره به په ډکو سترګو ويده شو. . خو سهار به و يښيد و سره سم د شپې هر څه ورڅخه هېر وو ، په يو نوي جوش به له خپلې جونګړې ووت.

د اغاجان مېرمن ډېره ځيرکه او پوهه ښځه وه، هغې غېر له دلاور نه په بل هيچا باور نه کاوه.

د هغې درې واړه لونې اوس د پيغلتوب په درشل ولاړې وې، بخت رويداره، چې د ژوند اولس سپرلي يې ليدلي وو ، سپوږمۍ هم شرموله، هغسې خو درې واړه خويندې مورته ورته ډيرې ښايسته وې او د پلار په څېر د سروه د ونې دنګې، ښانګې وانګې ونه يې وه ، مګر مشره خور يې دومره ښايسته وه لکه نانځکه، د هغې د اخلاقو په اړه به شاوخوا خلکو مثالونه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دل اغا نه وای ورک شوی نو د بخت رویداري واده به وخته شوی و.

تاج ملوک خان چې په څومره مینه د خپل یوازیني زوی هاشم ملوک د پاره د بخت بېداري د پلار لخوا د ننواتې د منل کېدو درنه میلمستیا او بنډار جوړ کړی ونو د دل اغا له ورکیدو سره سم په هومره بیړه په مات زړه د دغه کوژدن ماتولو ته مجبور شوی و ،هیڅوک نه پوهېدل چې دغه کوژدن د چا په زور ماته شوې وه، مګر د اغاجان کورنۍ د غمونو په داسې سیلاب ور لاهو وه ، چې نه پوهېده کوم غم وژاړي او کوم یو پرېږدي.

یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ناڅاپه ور وډبېدو ، د اغاجان مېرمن ورغږ کړ:

- څوک یې درغلم. د دروازې پرانستل کیدو سره سم څلور تنه په زوره کور ته دننه ورننوتل.

د دریو تنو په لاس کې ټوپکې او څلورم تن په خپل لاس کې کتاب نیولی له هیبته ډک و.

یو تن وویل:

- تروري مور. ستا تکلیف ختمولو ته راغلي یو ، ستا د لوڼو سره نکاح کول غواړو ، راشه ملاصاحبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره د کوټې په لور لاړ، پاتې درې تنه هم ور روان شول.

د اغاجان مېرمنې په حيرانتيا وپوښتل:

دا څه وايې بچيه، دا څه وايې....؟

له ډېرې وېرې د هغې له خولې نور څه ونه وتل.

د اغاجان لوڼې د ور پرانستل کيدو سره ښځينه کوټې ته ننوتې، هغوی د کوټې د کړکۍ نه تېوله ننداره وکړه، په هر څه پوه شوې، د کوټې يو ور کوڅې پلو ته پرانستل کيدو، منځنۍ لور ادينې هغه ور پرانست، په ډېر اميد يې د کوڅې په سرکې پروت کټ ته وکتل، دلاور خپلې جونګړې ته د تګ لپاره جګ شوی و، ادينې ور منډه کړه او دلاور يې له مټه ونيولو:

محافظان دي که قاتلان خو کورته مو را ننوتي دي، ژر کوه ؟

د ادينې په پښو کې زور نه و، هم هغلته په کټ کيښناسته، دلاور منډه کړه،له هم هغه لارې کوټې ته ورداخل شو، د اغاجان مشرې لور ورته هرڅه بيانول چې په دې کې اواز شو:

- يه جينکو ژر ژر نوي کالي واغوندئ او وار په وار دلته راشئ، ملاصاحب راغلی دی چې نکاح مو وتړي.

بل اواز شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژر کوئ ژر ..... د اغاجان مېرمنې پرلپسې ژړل ، زارۍ منتونه يې کول - يا بچيه ! داسې مه کوئ.. دا يتيمانې دي.... ګورئ دا روا نه ده ....ډېره ناروا ده .....نن مه کوئ.... په موږ ترس وکړئ...

يو وسلوال خپل ټوپک د هغې په تندي کېښود او ويې ويل:

- غلې کېږې او که نه؟.... د خره لورې ... غوږونه دې را وخوړل.

او د يوې لتې سره يې ښکته و غورځوله.

- جينکو ! راځئ که موږ درننوځو.... دومره وخت را سره نشته.

له دې ډلې څخه يوتن وويل:

د ملاصاحب لاس او خپې داسې سپينې شوي لکه وينه چې نلري.

په دې کې لومړۍ پيغله چې له ځانه يې پړونی تاو کړی و ، په ورو ورو راغله او په پسته ژبه يې وويل:

- زموږ مور مه وهئ، موږ واده ته تيارې يو.

ملا صاحب هغې ته د کښيناستلو اشاره وکړه، او ورڅخه چې د رضامندۍ پوښتنې وکړې........د اغاجان ميرمن پخپلې بې وسۍ لکه د کاڼي په ځای پرته وه، اوس خو يې اوښکې هم وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې، نه پوهیده چې څه روان دي. ملاصاحب د رضامندۍ نه وروسته، د دوو شاهدانو د ګوتو نښې هم د نکاح پر پاڼه واخیستې.

د نارینه وو په اوازونو کې شور شو:

- مبارک شه ! مبارک شه !

په دې کې ملاصیب وویل:

- بله نجلۍ راولئ.

د اغاجان میرمنې د جګیدو کوښښ وکړ خو په پښو کې یې قوت نه و، بیرته ولویده، ، ناوې جیګه شوه او د خور د راوستلو لپاره د ښځو کوټې ته ورننوته ، لږ وخت وروسته تک سور شاله کې نغښتې دوهمه پیغله راغله ،هلته کیښناسته او د نکاح مراسم تر سره شول، د ناوې رضامندي فقط د هغې د سرښورونې پورې تړلې وه، چې د شال په ښوځیدو معلومه شوه د لمړۍ نکاح په څیر د دوهمې د نکاح مراسم تر سره شول، ګوتې ولګول شوې یو دوو تنو بیا مبارک شه ! مبارک شه ! وویل، او بیا چپه چوپتیا شوه.

د دریېمې ناوې راوستو لپاره هم باید څوک تللي وای.

څلور واړو کسانو د یو او بل مخ ته وکتل او بیا یې په ځمکه د اغاجان د میرمنې بې ښوده وجود ته وکتل، خو هیڅ‌ا هم د ښځو کوټې ته د ننوتلو ته جرات ونه کړ.

یو تن خاموشي ماته کړه او دویمې ناوې ته یې وویل:

- څه ! ته ولاړه شه او خور دې راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لږ ارام نه وروسته ناوې پورته شوه، او د ښځو د کوټې په لور روانه شوه)) درې څلور ګامه يې لا نه وو پورته کړي، چې يو وسلوال په ځير سره د هغې پښو ته وکتل او د هغې په تنګ باندي څه شکمن شو ور پورته شو او د ناوې پسې د ښځو کوټې ته ور ننوت، د ننوتلو سره سم د هغه سترګې په مخامخ نيم بيرته ور باندې ولګيدې. د ښځو په کوټه کې له ناوې پرته بل هيڅوک نه و سمدستي يې د ناوې پلو منډه کړه، ناوې د سر شال لا ښکته په کټ هم نه و غورځولی چې دغه وسلوال له مټه ونيوله، او په بل لاس يې د هغې پرتوګ ښ راښکه، پرتوګ ښکته پريوت او وسلوال چيغه کړه:

دا څه دي؟

د کور تر څنګ د بسونو له هډې نه يو بس د تورخم په لور روان شوی و په دې بس کې درې ښځينه سورلۍ چې مخونه يې پټ کړي وو، ناستې وې، په دې وخت کې د دوو ډزو اوازونه تر غوږ شول دوی يو بل ته سره وکتل، د سترګو لاندې يې پړوني لامده شول، يوې غلي له ځان سره وويل:

انا لله و انا اليه راجعُون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايي خدمتګار

د سړک پرغاړه بيړه وه، لس دولس ښځې، درې څلور ماشومان او دوه دولس دیارلس کلنې نجونې د یو زلمي نه تاو راتاو ولاړ وې. ډېر سنجیده او خاموشه چاپېریال و. غېر له ماشومانو د هر یو په څېره د خفګان وربځې خورې وې. د زلمي په خوا کې یو سوټکیس (د جامو بکس)، یو غټ بېګ، بستر بند او ټیفن بکس(د خوراک لوخی) پراته وو. زلمی شاید کوم ځای یا بل وطن ته روان و. ښکاره خو دا وه چې د هغه له کوره وتل او وروسته پاتې کېدونکي دواړو د زړونو تنکي رګونه شوکوونکي وي. سفر که د زده کړې او ګټې په څېر د خوښۍ کارونو لپاره هم وي مګر زړه يې منلو ته نه اماده کېږي. د بيړې په منځ کې ولاړ زلمي په بيړه کې د ولاړو کسانو د هیچا هم نه زوی و، نه پلار و، نه ورور و او نه د کوم بل یو خپلوان و. بس هغه ددغو ټولو کسانو سره د زړه یوه ډېره ورته انساني خپلولي لرله. دومره ورته چې د ټولو رشتو ځګه د مينې او اخوت یوه رشته وي. د زړونو د پیوستون رشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور چې نوی نوی فارغ التحصیل شو او لومړی سرکاري نوکري يې د ډيلی نه يونيم سل کيلو متره لرې لوېديځ کې پروت د هرياڼې ايالت د روهتک ولسوالۍ په يوه ناحيه کې ولګېده نو هغه په لومړنيو ورځو کې ډېر ژړلي وو. تنکي عمر د خپل خپلوانو او يارانو د محفل ښخه لرې د هغه مثال د سېل نه د جلا شوي مرغه په څېر و. د مور د لاس نګولی د کشر ورور د خويندو سره په نه خبره انګتي او جنګونه ، د همزولو سره د کريکټ لوبو هغه ډېر ژړولی وو ليکن وخت د هر پرهر مرهم وي. د هغه د زړه تنهاکي هم ورو ورو کېناستې او څه موده وروسته نوي پېژونيولو. د هغه ښه سرېتوب، د هر چا سره د مرستې او کومک رويې ، د مشرانو احترام او له کشرانو سره مينې او محبت په لږ وخت کې هغه د شاوخوا ټولو کورونو يو ګران او محترم غړی وګرځولو. په لاره د تګ په وخت د هغه لاس به تل په تندي و. هر مشر او کشر ته به يې سلام کاوه او د کور کلي د حال احواله نه يې ځان خبر ساتلو ، که چېرې کومه کورنۍ کې به کوم غم تکليف پېښ شو نو د ټولو نه زيات پريشانه او مصروفه به دلاور و. په پېښو هم دومره سپک و چې په ستومانۍ نه پوهېدو. له کاره به چې بېرته راغی نو تر نيمې شپې به د خلکو په کارونو بوخت و لکه د څرخ (چورلنډی) څرخېدو ، دغې ناحيې ته د راتګ نه دوه مياشتې وروسته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوې هفتې په رخصتۍ هغه ښېرته خپل ښار ته تللو نو ټول ورپسې ډېر خپه و لیکن د هغوی خپګان د هغه د ښېرته راتګ سره د هر چا د پاره د څه نا څه سوغات په راوړلو لرې شو. د دغو وړو وړو تحفو او ډالیو په برکت دلاور د چا زوی و او د چا ورور، د هر چا خدمت ته به تل لاس په نامه و. د الماس ترور لور چې په ازموینه کې ناکامه شوه هم ده ورته یوه میاشت درس ورزده کړی او کامیابه کړې یې وه. د هغې نه وروسته خو د ده کور چې ټول ټال په ایکي یوه کوټه محدود و، د مازیګر د شپږ بجو نه تر اوو بجو پورې یو فعال ښوونځی ګرځېدلی و، ورکې به د لرې لرې چم ماشومان هم درس ته ورتلل. هغه ورځ خو د هیچا نه هېرېږي کله چې بلرام داس کاکا په ناڅاپي باران کې را ګیر شوی لوند خیشت کورته راغلو، تبې نیولی او څو ورځې له کټه نه و پاڅېدلی. د لاور دده د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو او په لومړي مازیګر یې ورته یوه ښه چترۍ راوړې وه.

د کورنۍ د غړو ډېر اسرار نه وروسته یې پیسې اخیستې وې لیکن هغه هم ډېرې لږې، د هرش سنګهـ د پیغلې لور منجیت کور د لیدو د پاره چې د هلک د کورنۍ غړي راتلل نو هم دلاورو چې په لږ وخت کې یې د هغوی د کور څېره بدله کړې وه. دوه درې نوي کټونه، نوې بسترې، د پاسه پرې د غوړولو څادرونه، یو دوه دانې چوکۍ، د سټیل ځینې لازمي لوښي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړېږ وچې میوې دا هر څه دلاور راوړي وو ، داسې لکه وړیا ، دغه انتظام د هلک په کورنۍ ډېره اغیزه کړې او هم په هغه وخت یې د منجیت نامزدګي قبوله کړې وه. ددې نه وروسته د هرش مېرمن به چې هر ځای کېناسته نو د دلاور د سپتونو په بیان به نه ستومانه کېدله. اوس خو دلاور د هرچا د سختې مل شوی و ، کله کله به دومره ستړی شو چې د تیښتې د پاره به چمتو شو لیکن د دغو خلکو مینې او عقیدې دغه کار ته نه پرېښودلو. د اکبرماما د دریو اولادونو د پاره د کتابونو او بستې موندلو لپاره هغه ډیرې هڅې کړې وې لیکن څه ګټه یې نه وه کړې. بلاخره یوازې د کشر زوی د پاره یې دلیپ کمار د لور زاړه کتابونه راوړي وو ، خواکه لومړی څو پاڼې یې څیرې وې لیکن ګوزاره کېده ، ځکه سرلیک وغیره هسې نه هم څوک نه لولي ، بیا هم د دلیپ کمار لور ترڅو ورځو پړسېدلی مخ ګرځېده چې نوي صنف ته به د زړو کتابونو سره ځي. څو میاشتې دمخه چې د دلاور مور ډیره ناروغه وه او د هغه پلار دلاور ته کورته د راتلو د پاره ویلي وو نو هم د دغو خلکو مینه د دلاور د خپو زولنې ګرځیدلې او هغه یې په داسې مهمه موقه هم کورته د تګ لپاره نه و پریښی. البته دا ویل ګرانه ده چې دا د دلاور سره د هغو خلکو مینه وه که د هغوی خودغرضي چې دی یې نه و پریښی ، لیکن څه وخت چې د دلاور مور ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه نو بیا یې پخپل لاس هغه ته لیک راستولی و چې د کار د مصروفیتونو څخه دې لږ وخت د کور لپاره هم سپما کوي.

لکشمي ابۍ خواکه نوم یې پرې والدینو د ثروت د خدایګۍ اېښی و مګر له نسه ډیره وړې او ځان وینې ښځه وه، په کلپې خوله به هره ورځ دلاور ته د معمولي معمولي شیانو راوړلو خواست کاوه چې د دوی پیسې وساتل شي. کله ډنګورۍ کله تختي ، کله ځمځۍ ، کله جاروګۍ ، کله لرګي، کله تیل ، کله ډیوه او کله کله شیرنۍ. شیرنۍ له دې خاطره چې د زړو او سپین سرو په وروستي وختونو کې پستو پستو شیرنیو پسې لاړې څاڅي. یوه ورځ نو د هغې فرمایش ډیر عجیب و.

((زویه ! ماله لږې ښایسته غوندې تسبې ، یوه جوړه د تیلې پیزار، ښه شانِ کالیو یوه جوړې سره د لوپټې او یو شال که راوړې نو ډیرې دعاوې به مې وګټې، بلې ته خبر یې کنه ستا خور په کرنال کې واده ده. زه سبا د هغې کره د خیښانو کور ته ځمه. که د خور د پاره هم لږ ارزان شیان ډیره ښه قسمه د کالیو جوړه ، د دواړو لاسونو لپاره تک سره بنګړي، یوه سره دوشاله او شینګړیپ راوړې هغه به هم ډیره خوشاله شي)) دلاور په بله ورځ د یو پنډوکي سره راورسید چې ورکې د لکشمي ابۍ تقریبا واړه غوښتل شوي شیان موجود وو. دلاور چې غوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستې وه نو د ابۍ سترګې بتې بتې راوتې وې چې د دومره ښه رقمه شیانو پیسې به له کومې ورکوي البته چې دلاور ورته ټول ټال پیسې وویلې نو هغه هکه پکه پاتې شوه. په دومره پیسو خو یوه لوپټه هم نه کیده. ابۍ د تیلې سینډلې په خپو کړې او تسبې یې ژر ژر وګرځولې ، ډیره خوشاله شوه.

له دفتره دلاور هیڅکله تش لاس کورته بیرته نه ګرځیدو. همېشه به یې یو نه یو پنډوکی یا تیلۍ په لاس کې نیولې وه. کله کله به د بار وړونکو په څېر کټ به یې هم په سر ایښی و. ورځې تیریدې. نن ناحیه کې د دلاور د نوکرۍ د دریو کالو وخت پوره شوی و او هغه بیرته خپل ښار ته روان و. د خدای په امانۍ لپاره د شاوخوا چم ګاونډ ډیر کسان چې ورکې ځینې پېغلې او میرمنې شاملې وې هم راوتې وې، شپږ میاشتې دمخه واده شوې مادهورې وویل: ((وروره ! ستا د لاس راوړې نیل پالش ، لیپ سټیک او پاوډر به تر ډیره وخته ستا یادونه راته تازه ساتي))

پیغلوټې ادینې مخکې خبره پریکړله ((انکل دا هم هغه کالي دي چې تا راته راوړي وو)) خپلو کالیو ته یې اشاره وکړه. د کلال د بچي د کوږ اوږ لوخي نه هم په زیاته کش کړې خوله چې د غاښونو ښېه ښانه ورکې چا نه وه لیدلې وریا کور وویل ((

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور خانه ! زما بچیه د تیر دوو کالونه مې ژمي کې خوب کړی دی، دومره تودې برستنې او کمپلې دې راته راوړې وې چې په ټول هندوستان کې به پیدا نه شي)) مخکې له دې چې دلاور ځواب ورکړی وای لکشمي ابۍ بیا کله احسان فراموشي کولی شوه، هغې هم د احسان قبلونې په توګه د دلاور په مخکې د مینې او پیرزوینې په توګه دواړه لاسونه راښکل او په دواړه مخه یې ښکل کړو. په دې کې د دلاور په مخ د هغې ټینګې لاړې هم وموښل شوې او ژر یو مچ پرې د کیښناستلو د پاره وبنګېد لیکن دلاور پرې لاس راښکلو او وچې یې کړې. لکشمي ابۍ بیا هم بې له ویلو پاتې نه شوه((زما زوی زما بچوړی ډیر مې تنګ کړی دی)) د ژړغونې اواز سره یې د مکر څو څاڅکي هم را وځلول((تیره میاشت یې خپلې خورته څومره ښایسته تکه سره جوړه، شال ، بنګړي ، سینګاردان او څه څه راته راوړل)) یو څو اوښکې او بیا یې چیغه کړه((یا زما خدایه ! زما دومره بخت چیرې دی؟ ما کله دومره ښې ورځې لیدی شوې؟ یا الله زما بچوړی انسان نه، فرشته و فرشته، اوس به څوک زموږ په پرهر مرهم ږدي؟ څوک به رانه د زړه حال پوښتي ؟ موږ خو به اوس دا قصابان اوس په چړو حلال کړي. د کور دومره ارزان - ارزان شیان به څوک راته راوړي؟)) د دلاور بس راتلوونکی و. هغه د ټولو مینې او محبت له یو دنیاوي انسان نه د بل جهان پرښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و. د سپین سرې لکشمي ابې د اسویلو په اوریدو جذباتو کې ورلاهو شو ویې ویل: ((ابې ! دا خو څه دومره ګرانه نه ده. ما دا ټول شیان به د شمشان نه راوړل، تاسو هم دا ډیر ارزان - ارزان توکي له شمشان څخه راوړلی شئ)) بس راغلو دلاور ورته وخوت، مګر ډله کې موجود هر یو تن ګونګ پاتې و بالکل لکه بت، نه سلام نه کلام ، نه چا ژړلی شول او نه چا خندلی، نه مهر و نه غصه، روان بس په دوړو کې پټ شو ، ولاړه ډله هم هغسې ولاړه وه.

یادونه:

شمشان د هندوانو د مړي سوځولو هدیره ده. هلته د بامبڼ له خوا د وروستیو دعاو نه وروسته مړی د چانډال له خوا سیزل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې غتې سترګې

زیبا چې نن د خپلې ملاستې کوټې هغه کړکۍ چې د کوڅې پلو خلاصیده د پاکولو لپاره پرانستله نو هک حیرانه شوه. د کوڅې په بله غاړه د ودان کور کړکۍ یې بیرته ولیده او دا هم چې یوه سپین سرې ورکې د کړکۍ د ورونو په پاکولو بوخته وه. تیرو دوه نیم کلونو کې لومړی ځل و چې دا کړکۍ یې بیرته کړې وه، که نه نو تل به بنده وه. دوی به همیش فکر کولو چې شاید دغه کور کې به هیڅوک هم نه اوسیږي که نه نو یو نیم ځل خو به یې هرومرو کړکۍ پرانېستله. زیبا خوشحاله شوه او ژر ژر له زینو ښکته راښکته شوه چې په خپلې لوردا زیرې وکړي:

ـ ګرانې ! زیرې مې درباندې، خبره یې مخامخ کورته څوک راغلي دي؟.

ـ څه وایې مورې؟ ته څنګه خبره شوې.

ـ د مخامخ کور کړکۍ خلاصه ده او نن یوه بوډۍ ورکې ځای پاکوي.

ـ ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره ګرانه هم په هغو خپو په زينو وختله چې پخپلو سترګو هر څه ووينې. يو وار خو يې خپه بې ځايه شوې او ښويدونکې وه خو خدای وساتله. د يو نوي کرايه دار لپاره په نوي کور کې اباديدل سخت ګران دي. د زړو ګاونډيانو روابط لکه د کور د غړو ښه پاخه شوي او په پياوړو دوستيو او دښمنيو بدل شوي دي. د يو نوي تن په کې داخليدل سخت ګران دي. تيرو دوه نيمو کالو کې د زيبا کورنۍ هم په چين کې د ختهک حيثيت درلود. د هيچا سره يې کوم تماس، دوستي يا رابطه نه وه پيدا شوې. دوی هيله من وو چې که هر څوک ،هر کله چې دغه کورته راغی د دوی سره به ډير ښه روابط ولري، ځکه نوې کورنۍ تل د يو او بل د نيږدې اړيکو ته اړ وي. ګرانې د کړکۍ څخه مخامخ بېرته د کړکۍ دننه وکتل چې ورکې يوه نرۍ وچکۍ زړه ښځه جارو په لاس ښکته پورته کيدله. په داسې حال کې چې پړونې يې په سر په کار بوخته وه، تر ډيره وخته يې د ګرانې سره سترګې ونه جنګيدې. دغه ښځه چې نن وي که سبا ، ګرانه به حتمي ورسره دعا و سلام کوي او کورته به يې راولي چې له نوي ګاونډې سره اړيکي ټينګې کړي. ګرانې خپله کړکۍ خلاصه ساتله او په همدغه هيله ښکته ورکوزه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موراو لور دواړه ډیرې خوشحاله وې، داسې لکه چې هم د دوی څوک نیږدې خپلوان یې ګاونډ ته راغلي وي.د شپې به یې په کټ کې د پریوتو سره دواړو د نابلد نا لیدلي نویو ګاونډیانو په اړه تر ناوخته خبرې وکړې چې داسې به وي او داسې به نه وي، داسې به کوم او داسې به کوم.

په بله ورځ د پاڅیدو سره سم ګرانې چت ته ورمنډه کړه او د کړکۍ څخه پورې یې د خلاصې کړکۍ دننه وکتل لیکن څه کش کړپ نه و. تر دوو ورځو پورې بیا چوپه چوپتیا وه، البته د کړکۍ ورونه به خلاص وو. مور او لور دواړه په شش او پنج کې وې:

- چیرې به د کور میرمن د کور پاکولو له نه وي راغلې؟

ـ ایا بیا به کړکۍ بنده شي؟

په دریمه ورځ چې ګرانې د خپل لومړي پوړ د کړکۍ څخه پورې وکتل نو هلته یو څوک دکړکۍ په څنګ کې په میز زوړند سر ناست و. شاید د کوم کتاب یا مجلې په لوستو بوخت و. ګرانه له حیا ژر د کړکۍ ترشا پټه شوه او په پټهو پټهو سترګو یې څو ځله د کړکۍ د چاودو پورې وکتل، لیکن کتاب لوستونکي سر پورته نه کړو. ګرانه باوري شوه چې څه څوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ګاونډیان خوراغلي دي او بلاخره یو او بل سره به حتمي راشه درشه کوو.

ګرانه په ورځ کې ځلور پېنځه واره د خپلې کړکۍ خواته ورتلله او د مخامخ کړکۍ څخه د ننه د چا د لیدو هڅه به یې کوله. کله به کړکۍ خلاصه وه او کله به بنده لیکن ترڅو د دوو نااشنا کسانو سترګې یو شوې نه وي او یو او بل ته یې په موسکا کتلی نه وي. د خبرو اترو پیل نه کیږي. ګرانې که هر څومره کوښښ وکړو خو د نوي ګاونډیانو کورته د تګ لاره هواره نه شوه.

د کوځې په بله غاړه د کړکۍ تر څنګ په پروت میز د کتابونو شمار زیات شو. د لوستونکي پوره څیره خو نه ښکاریدله البته دا خبره باوري وه چې هغه یو ځوان زلمی دی، ډیر ښایسته دی، غټې غټې سترګې لري، ډیره ښکلې نرۍ پوزه ، تک تور ویښتان، نري نري بریت او د توربخنې زنې څخه یې دا اندازه لګیده چې ږیره یې پوره نه وه راختلې. ګرانې دا ټوله اندازه د خپلې کړکۍ تر شا هم پخپله لګوله لیکن ستونزمنه دا وه چې د لوستونکي مخ به کړکۍ ته نه مخامخ کیدو ، څنګزن به ناست و ، شاید لوست کې د پوره پاملرنې په خاطر.

هغه ورځ د ګرانې د خاطرو له ټولو سپیڅلې او تل ښیرازه ورځ وه کله چې زلمی له ځوکۍ پاڅید ، کړکۍ ته مخامخ ودریدلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شونډو يې د تنکۍ موسکا يوه ښايسته سيلۍ تيره شوې وه. ګرانې سمدستي د کړکۍ د شانه خپلې کوټې ته منډه وروهلې او بيا يې درسته شپه خوب هم نه و کړی.((څومره ښايسته غښتلی، دنګ دراز زلمی دی. د ګوتې نيوکې ځای هم نه لري، لکه خدای پاک چې په فرصت کې جوړ کړی وي. راته ښکاري د کړکۍ تر شا يې ليدلې يم، ځکه موسکی شوی و، لکه راته وايي ته فکر کوې چې ما نه يې ليدلې، ته ډيره نا پوهه يې؟)) ګرانه په دغه راز خيالاتو کې ډوبه وه، درسته شپه کټ کې ډډې په ډډې او ښتله او سهار د لومړۍ سترګې سره بيا کړکۍ ته رسيدلې وه.

د نهو بجو شاوخوا زلمي خپلې چوکۍ ته ځان ورسولو. مور ورته يوه پياله چای هم راوړلې او په ميز يې ورته کيښودلې. ښايي زلمي ناشته ښکته کړې وه. يو دوه ګوټه چای يې وڅښلې او په مطالعه کې داسې غرق شولو چې ګردچاپيره دنيا ور څخه هيره شوله. د زلمي په ميزد پرتې راډيو اواز ډير ټيټ اوريدل کيدو او سندره ورکې روانه وه ((ماته په مړو سترګو کتل مه کوه مړ به مې کې زما جانانه !)) ورپسې بله سندره هم همدغه سې وه((کل جهان کې سترګې نشته لکه سترګې د صنم)) ګرانې فکر کولو ((پرون يې موسکا کوله نن راته پيغام راليږي. راسره دوستي ... شايد مينه کول غواړي. خو زه هم دومره ناپوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یمه چې د یو نا اشنا سره به دومره ژر مینه وکړم. تر څو چې مې ښه پیژندلی نه وي ګوري که خبرې ورسره وکړم. زه څه دومره سپکه هم نه یم او نه دومره ارزانه یمه چې د مینې په لیونتوب کې هوښ او حواس مې ورک شوي وي. نه بلکل نه، که ته ځوان یې، زلمی یې لیکن زما هم د ژوند سودا ده ښه په سوچ او فکر به کوم... خو په مینه د چا زور چلیږي؟ بنده ړوند او کوڼ شي. مینه څه وخت خپله غلبه وکړي چې انسان خبریږي نو ساګ سیلۍ وړي وي. بې نومه اشنا که مینه دې راسره پیدا شوې ده نو راته مخامخ ولې نه راځې؟ مخامخ ولې نه کښېنې.؟ یو ځل خو مې ووینه !)).

د الوول کشمکش او خیالاتو په زانګو ښکته پورته کېدونکې ګرانه ورځ په ورځ د نوي ګاونډي په مینه کې راګیریدله. هره ورځ به یې سحر له وخته سره نوي نوي کالي اغوستل او خپل منزل ته به ور رسیده. لومړۍ څو ورځې خو به یې د کړکۍ تر شا له چاود نه زلمي ته کتل او بیا وروسته ورو ورو هغې هم خپل کټ د خپلې کړکۍ څنګ ته رانیږدې کړلو. کله په یو انداز او کله به په بل انداز کښیناستله، په مکیز به روانه شوه او که زلمي به کتل هم نه لیکن دې به قصدا خپل ځان ورته ورښکاره کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ذهن ډیر ناپوه او خود غرضه دی. کله کله موږ په پردي څیز دومره مین شو چې هغه راته خپل ښکاري او د حقدار حق راته بې ځایه ښکاره شي. هغه ورځ خو انتها وشوه. مایګری و ګرانې ډیرې ښایسته او نوې جامې چې پلار یې له المان څخه رالیږلې وې، اغوستې او د کړکۍ مخې ته په دې امید ولاړه وه چې اشنا به یې ستاینه وکړي لیکن دا څه ؟ هغه هډو دې ته هم نه کتل. هم هغلته په ناسته ناسته له ستومانۍ یې د څوکۍ د شا سره ملا ولګوله، لاسونه یې پورته کړل، ستوماني یې وویستله او بیا یې سندره شروع کړه((ستا د در په خاورو خوښ وم ، درباني مې وه قبوله)) سندره یې ختمه کړه او بیا یې په مردار کتابونو سر ښکته کړو. ګرانې ته یې یو ځل هم ونه کتل. هغې ته ډیر قهر ورغی که لږه پیژند ګلوي یې وی نو سر به یې ور مات کړی و لیکن په دې نیمایي اشنا یي کې دومره جرات ښه نه ښکاریدو. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړله په ډیر خفګان او مات زړه کټ کې پریوته.

په زړه باندې د صبر د تیږې کېښودلو سر بېره بیا هم ګرانې کړکۍ ته تګ هیر نه کړو ، خو زلمی په دغه سحر رانغلو. په بله ورځ ګرانې د تبې بانه وکړه او ټوله ورځ هم هغلته په کټ کړکۍ ته مخامخ سترګې پرانستې ملاسته پرته وه لیکن د زلمي څه درک نه و. په دریمه ورځ د یوولس بجو شاوخوا هغه د کړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه مخې تیر شو. د کـوم فلمـي سـتوري نـه کم نـه و. تـک سـپین رنګ، توربخن کمیس پرتـوګ، چشـمي پـه سترګو داسې لکـه شـهزاده معلومیـدلو. ګرانـه د قهـر، مینـې او پخپـل انتخـاب د غرور د ګډ وډو جذباتو تر منځـه د زړه د نـازک خولیـو چوونکي حد ته رسیدلې وه. په دې کې زلمی راغی او د کړکۍ پـه خوا کې ودرید او په ډیره مستی یې سندره زمزمه کړه ((نن د جانان دیدن تـه ځمـه تـورې نـرۍ وریځـې، خدایـه تـه لنـډ کـړې دا د ورځـې تنابونه)) د سندرې په اوریدو ګرانه وریته پیته شوه. ((مینه ما سره کوي او ځي د بل چا لیدو ته. سندرې ماتـه اوروي او یـاري د غیرو سره. زه دلته ستا پـه غم مړه شـوم او تـه ځې د اغیـارو دیـدن ته؟)) د ګرانې د تنکي زړه د زغم تـول ورخونه مات شـول. هم پـه هغو خپو ژر ژر له زیني ښکته شوه او مورته بې له څه ویلو د نوي ګاونـډیانو کورتـه لکـه د توپـان ورننوتلـه. احتـرام او تکلفـات، سلام او کلام هر څه د هغې نه هیر شوي وو. لکه تنور تکـې سـرې سترګې نیولې ګرانه د زلمي مور ته په وینا وه:

- بې شرفو، بې شرمو، بې حیا، تاسو له شرم هم نه درځي، پردو لونو ته سندرې وایئ، اشارتونه کوئ....؟

- ولې بچیه! څه وشول؟ ولې دومره پـه قهـر یـې. کښـینه.. دلته کښـینه.... لـږې اوبـه وڅښـه لـورې.. د زلمـي سـپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې مور چې لوخې يې وينځل راجيګه شوه، ګرانه يې له لاسه ونيوله او په کټ د کښېنولو خواست يې ورته وکړلو ليکن ګرانه د قهره تکه سره لمبه وه.

- نه کښينم ستاسو په دې مردار کټ او مرداره چوکۍ. مورې تاسو ته څه دومره سپک او معمولي خلک ښکاره شو، څه بازاري خلک يو، څه لوچک يو. دا کارونه به تاسو کوئ دا به ستاسو خصلتونه وي. مورې ډير پتمن او غيرتمنده کورنۍ يو. دلته کښينه! ببخ دې ووځي ستا د دې کټ او د کښيناستلو...

- لورې! ما خو پوهه که؟ زمورې ګناه څه ده؟ څه خطايي رانه شوې ده، ما خو چيرې ته ليدلې هم نه يې.

کورکې د شور او ځوګ په اوريدو له چت نه زلمی هم خپلو زينو خواته راغی او له همهغه ځايه يې له موره پوښتنه وکړه:

- ولې مورې! څه چل دی؟ څه شور دی؟

- هم دنه پوښتنه وکړه. نا معقوله بې شرفه! بې پته! هر ورځ راځي، راته په کړکۍ کې نيغ کښيني. درسته ورځ په باټو سترګو راته ګوري، اشارتونه کوي او خدای وهلی راته سندرې هم وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې هر څه په اوريدو زلمی ورو-ورو له زينې رابښکته شوی و. په سوچ غرق و ، له وروستۍ پاوړۍ يې لا خپه ښکته کړې نه وه چې مور يې په چغو چغو په ژړا او سلګو شوه.

- بچوړيه ! ده درته اشارتونه کول؟ دی درته سندرې وايي؟ يا الله ! يا زما بخته ! تا د دې ورځې لپاره ژوندۍ ساتلم؟ بچيه دا عاجزهيچاته اشارتونه نه کوي، هيچاته سندرې نشي ويلی. دا حق خدای ده ته نه دی ورکړی.

- ګنې زه دروغ وايم؟ ګرانې له قهره وويل.

- نه لورې ! ته دروغ نه وايې، زما د زړه سره ! ته رېښتيا وايې ليکن زما بچوړی زما دا بدبخته زوی ړوند دی. دا به څه اشارتونه وکړي؟

ګرانه لکه د شين اسمان څخه ګړز په مځکه را ولويده. د هغې خپې درنې شوې وې د پورته کولو قوت يې نه درلود. لکه د يو بت د زلمي په سترګو کې يې سترګې ښخې وې او د اوښکو يو رود ترې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا

امسا یې راپورته کړه او انګړ ته له راوتلو سره یې په زوره چیغه کړه ((چراغ او بلبلې راځئ چې ځو)) دواړه ماشومان را ووتل ، د یوه په لاس کې د کریکټ کوچنی بیټ و او بل سره یو ارزان بیه توپ. دواړه ماشومان د نیکه نه یو څو قدمه وړاندې روان شول.

د تقاعد نه وروسته د هغه په نورو کارونو کې یو داو چې د مازیګر لمر به زیړی شو او مارغان به خپلو خپلو ځالوته په سیلونو بیرته ستانه شول نو خپل لمسیان به یې پارک ته بیول. په دې وخت کې به کله په کبله کیښناست او کله به د خپل عمر نورو سپین ږیرو سره په خبرو و او له ورایه به یې د خپل سود ننداره کوله. وایي چې د اصل نه سود خوږ وي. هغه هم د خپل لمسي او لمسۍ سره ډېره زیاته مینه درلوده. یوه ورځ چې د میتهیو د زوی سره دوی دواړو پټ پټوني کول او د دوه د قیقو لپاره د غوړاسکي د کیړپه شا پټ شوي وو او بوډا نه وو لیدلي نو د سترګو په اوښکو یې ټول ګریوان لوند کړې و او چې په نظر یې راغلل نو هم هلته په ځای کیښناست او تر ډېره وخته یې د زړه حرکت معمول ته نه راګرځیده. د ماشومانو هم ورسره زښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاته مینه وه بې له هغه یې چیرته ډوډۍ هم نه خوړله. که کال دوه کاله پس تګ راتګ به هم را پیښ شو نو دوی به ورسره غوټه وو.

د ابتدایي کلونو زده کړې او تعلیم هم زیات مشکل نه وي، دغه الف ـ ب - پ یا ای - بي -سي ، شمار. یوځه جمع او منفي. دې ماشومانو دا هرڅه د خپل نیکه نه زده کړي وو او په دې کې له یوې خوا هغه ته د خپل مصروفیت یوډیر ګټور کار په لاس ورغلی و او له بلې خوا یې د انځور او زوی پر وړاندې دده درناوی فقط د یو سپین ږیري زوړ پلار مصنوعي درناوی نه و بلکې هغه استاد هم و. چې د دوی لپاره یې هره میاشت د کورس لپاره ډېرې پیسې بسپنه کولې. هسې خو زاړه مور او پلار بې معاشه داسې مریان وي چې سړی ترې هر کار اخیستی شي. نه د غلا نه د چل ټګۍ او هغوی خو په لاره کې پروت لرګی هم بې ځایه نه پریږدي. د دې د پاره نه چې لاره کوځه ورسرهرد خزلو ډکه بده ښکاري بلکه د دې د پاره چې د دغه دوه ډکو سره د سون یو دوه پیسی هم د کور د پاره ساتلې وي. په دې کارد دوی دا باور هم پخېږي چې د یو یو ځاځکي سره منګی ډکیدلی شي .کله چې د کور خادم نوکر له پخلنځي نه ځي ، ښه د باندې نه ږدي،او په شیدو پیروی ورته ډیر بد ښکاري.په زیړو غوړو د خیټې مړولو سره سره بادار ته هره ورځ د ګیډې د درد بهانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي چې ډوډۍ ته يې زړه هم نه کيږي. په دې وخت کې د کور سپين ږيري او سپين سري که په مياشت کې يوه ورځ هم د انړور له لاسه په مينه د پياز سره په سوکړک د کچې ګوتې غوړينه ليکه هم اووينې نو درست کال يې د زړه نه اووځي هر خپل پردي ته د انړور د سخاوت او ورسره د مينې کيسې کوي.

بوډا به د بازار سود سودا هم کوله او که چېرې به په چم ګاونډ کې څه مرګ ژوبله وشوه دی به ورته هميش رسيدو. دا هغه وخت وي چې هرڅوک په ډير احترام او ادب د زړو نه د هغوي د حال احوال پوښتنه کوي او دوي خوشاله شي چې لا هم په خپلولۍ کې يې احترام موجود دی.

بوډا به هرغم ته د ځان رسولو هڅه کوله. په دغه ښه سرېتوب کې د هغه په زړه کې يو لوی ارمان پټ و. چې د غم ځپلو ترمنځ به کيښناست نو په څه نا څه خبره به يې (هرې دوار) کې د مړي هورته د سپارلو په ثواب وعظه وکړو. دی به په دې فکر کې و چې کيدای شي څوک تيار شي او(هری دوار) ته خپل مړی د ليګلو تصميم ونيسي مګر د بوډا ټيول دوستان، اشنايان او خپلوان هم د ده په شان په اقتصادی بيړی سواره و، د لږبار د زياتيدو بهانه يې غوښتله، او دغسې په هرې دوار کې د ګنګا په سپيڅلو اوبو کې د غسل او بيا د سيندلا په غاړه د مراقصې ارمان به يې په ځای پاتی شو. چې کورته به بيرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستون شو نود الماری څخه به يې خپلې تکې سپينې جامې را وويستلې، ښکته پورته به يې کړلې او بيرته به يې په هغه تاخ کې کيښودلې. اوس خويې د جامو رنګ هم خړ شوی او ګونځې شوې وې خو بيا هم نوې وې. واده ښادي يوازې د زلمو او پيغلو د پاره وي د مشرانو د پاره نه، سو بارام چې د خپل نوسي د واده زيری په بوډا وکړونو هغه ډير خوشاله شو.

د بوډا کاکا زوی او انږور ډېر ښه وو. زوي يې په يو سرکاري دفتر کې کاتب و خو پخپله تنګ دستۍ کې هم خوشاله و، او د خپل پلار ډېر احترام يې کاوه. چې زوی ښه وي انږور نشي خرابيدی، د ده انږور هم د خپل پلار نه زيات د ده احترام کاوه. ده به له خولې خبره نه وه ويستې چې هغې غريبې به د لاس کار پرېښودو او د ده امر به يې تر سره کاوه.

البته بوډا کاکا پخپل ژوند کې ايکې يو ارمان لرلو. هغه دا نه چې يوه مينه ولري، د مالدارۍ ښتن شي، موټرې لارۍ ولري، ځکه خبرو دا يې له وسه وتې خبرې دي ، خو د هغه ارامان دا و چې يو ځلې د (هري دوار) مقدس ښار ته ولاړ شي او هلته د ګنګا پر مقدس سيندلا کې د اوو غوپو وهلو وروسته د سيند په غاړه کښيني او يو دوه ساعته عبادت وکړي. لکه د نورو هندوانو دا يې لوي ارمان و او د دې ارمان تر سره کولو لپاره هغه د خپل لومړي معاش نه تياری شروع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی و ، لږې لږې پیسې به یې بیلولې او چې څه ناڅه پیسې به غونډې شوې نو تک سپین کمیس پرتوګ او یو څادر یې راوړل. اوس نو نیم کار تر سره شوی و او له هغې وروسته به یې هم پیسې ساتلې مګر سرخوړلې به جمع شوې نه وې چې د مصرف سوری به له یوې خوا رابښکاره شوی و. په ټول ژوند کې هغه غبر له د دغو کالیو اخیستلو څخه پرته بل کوم پرمختګ ونه کړای شو.

یو ایماندار کاتب څخه په دې نړۍ د یوازیني اولاد د تحصیل او د ناروغه مېرمنې د تداوي او روزنې او بیا د اولاد د واده نه پرته د کوم بل غټ کار ترسره کول یا د ترسره کولو غوښتنه سمه نه ده. د خپل ټبر له اوږدې ناروغۍ وروسته یې ډېره هڅه وکړه چې د هغې ایره هرېدوار ته ورسوي او هلته یې په پخپل لاس د ګنګا په مقدس سیندلا کې د بشپړو مراسمو وروسته لاهو کړي. د مېرمنې په مرګ یې ورځې تیرې شوې او څو میاشتې وروسته یې په ډېر نیولي زړه هغه ایره د خپل ښار تر ځنګ بهیدونکي رود ته وسپارله. له دې وروسته هغه قانع شو چې هیڅکله هم پخپل مصرف (هرې دوار) ته نه شي تللی .هر کله چې به یې په چم ګاونډ یا خپلوانو کې څوک مړه شول نو هغه به حتمي غبر کاوه که چیرې ایره د ګنګا په سیندلا کې لاهو شي نو ډېر ثواب لري خو هیچا هم دومره مېړانه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی یې له ځانه سره هرېدوار ته بیولی وای. دوه درې نفره به ولاړل او په ورځ دوو کې به بیرته راغلل. دی عاجز به هم دغسې ارمانجن پاتې شو او کورته په ورننوتلو سره به یې ورو غوندې الماری پرانیسته چې په (هرې دوار) کې د ګنګا پر غاړه د عبادت د پاره د نویو کالیو جوړه ووینې. یو یوشی به یې ښکته پورته کړل او په مات زړه به یې بیرته کېښودل.

یوه ورځ په باغچه کې ناست و اود تصوراتو په دنیا کې ورک و. د ځوانۍ واړه خوږې خاطرې یې د سترګو په وړاندې د یو فلم په څېر روانې وې چې ناڅاپه یې چا په اوږه لاس کېښود.

- ولې اشنا ! په کومو سوچونو کې ډوب یې؟
- نه نه.. هیڅ... بس فکر مې کاوه چې عمر څومره ژر تېر شو.
- یاره ! پرېږده دا سوچونه ، د نن فکر کوه د نن، دا وینې مخامخ هم د دوی فکر کوه. دا زموږ ګټه ده ، خدای دې دوی ښاد و اباد ساتي زموږ خوشالي هم دوی سره ده ، چېرته دي نور دوستان؟ نه دي راغلي څه ؟
- بس دغه دي راتلونکي به وي، نو وایه نن...
- هو نن خوشاله یم.ددې میاشتې په شلمه مې د زوی واده دی ، ګوره چې اوس به څه بهانه نه کوې، له اوسه تیاري وکړه او چمتو شه، ټولو دوستانو ته بلنه ورکوو، ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا زمونږ په ژوند کې د اسې ورځ راځي او کنه، ټول دوستان به یو ځای کیږو.

د بوډا زړه وټبټبېد ، ډېره موده وروسته داسې ورځ راغلې وه چې دی واده ته بلل شوی و ، سمدستي یې بلنه ومنله او پخپله واده د تګ لوز یې ورسره وکړو.

په اصل کې زاړه ، سپین ږیري او سپین سرې غم ، جنازو او مصیبتونو ته غوښتل کېږي، خو کله چې د چا واده ، سونتي یا بلې ښادۍ مرکه راشي د کور ځوانان دا خپل ځانګړی امتیاز ګڼي، د هغوی په فکر که د کور عمر خوړلي مشران په دې مراسمو کې څه وخوري نو ګېډه به یې خرابه شي او د کورنۍ د پاره به بل مصیبت جوړ شي. ګڼا نڅا خو پرېږده که د واده تر کوره لاړ هم شي نو لس ورځې به یې پښې دردونه کوي. دا یو عام فکر دی واده کوژدن په زلمو باندې ښایسته ښکاري.

بوډا پوره دولس ورځې انتظار وکړو اود واده نه یوه ورځ مخکې یې خپل ګډون خبر ورکړ مګر زوی یې د سوبارام په کور کې هیڅوک نه پیژندلو او دی د واده د پاره پخپله تیار شو اود بوډا ارمان سګ سیلۍ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې کوچنيو اولويو پېښواو خوږو ترخونه وروسته چې څه وخت تېرشونو ورو-ورو دهغه اشنايانو، دوستانو او ملګرو چې هغه به ورسره په باغچه کې هره خوږه ترخه خبره کوله هم له دې نرۍ سترګې پټې کړي. نن چې هغه د يو لوی ماتم په لړ کې د راغونډو خپلوانو په منځ کې ناست و او په وچو سترګويې اسويلي کول، نن هيڅوک هم داسې نه وو چې هغه ورته تر غاړې وتي وای او په چيغو چيغو يې ورسره ژړلي وای. نن د هغه يوازينی نيازنين زوی د موټر دټکر په يوه پېښه کې مړ شوی و او د وروستي غسل لپاره يې مړی کوټې ته دننه شوی و. بوډا په وچو سترګو اخوا ديخوا کتل.او په دې فکر کې و چې ښايي له کوم ګوټ نه به يې زوی په موسکا را ووځي خوډېر ژريې سوړ اسويلي سره په زمکه سترګې خښې کړې. په دې وخت کې يې انګور خواله راغله او په يو مړ ورو غږ يې د هغه په غوږ کې وويل:

- دا دا ...... هغوی نوي کالي غواړي..... د .....

بوډا سر پورته کړ د سوچونو په بهير ورلاهو شو او بيا يې وويل:

- بچيه هم هغه کالي ورکړه.... نوي دي......

او يو سوړ اسويلی يې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګر

د نړۍ شاوخوا په هر هېواد کې سوالګر شتون لري، لیکن اسیایي هېوادونه د دې لعنت څخه ډېر زیات متاثره شوي دي، د ناراسته ، لټانو او حرام خورو د پاره د ګېډې ډکولو دا تر ټولو اسانه لار ده. لاړشه په یو چوک کې ودرېږه، خوله کړه وږه ونیسه ، سترګې پټې کړه او لاس و غځوه ، بس څوک نه څوک د عقل د ښمن چې تردې دمه به یې خپل مور او پلار ته اوبه نه وي ورکړې خو سمدستي به له جېبه یوه سیکه راوباسي او د خپل ژوند د واړه ګناهونو د کفارې د بیې په توګه به یې د خیراتي په لاس کېږدي.

مازدیګرته چې درویزه د شرابو یو بوتل او د چرګ یو پنډۍ سره د کور په درشل ننوځي او د خپل ټبر او ماشومانو د چرګ په پنډۍ او د شرابو پر بوتل سترګې ولګېږي نو د هغوی واړه شکایتونه د خره له سره ښکر شي. د چرګ په پښېدو ماشومان پیسانې راکاږي چې کله ناکله د وخت د کمبود له کبله اوم پاتې شوي او غرب ماشوم په مخ لکه څپېړې راپریوځي او درویزه د شرابو له تاثیر لاندې خپلې ښځې ته د خپل ننني ورځې د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکر، فریب، چل او ټګۍ لاپې وهي، په کوم چې هغه نن یو ساده کلیوال غولولی دی او دغه د کرایې پیسې یې هم ترې بود کړې وې.

ډیلي کې هم د ګدا ایګرو زور دی. سړی په لاره روان وي چې ناڅاپه یو څوک له یو ګوټ نه حاضرشي او خوله ګړه کړي، که له لوږې کوم دوکان څخه دې څه شی واخیست او خولې ته به دې نږدې کړی نه وي چې ښکته د پښو په خوا کې به دې سپی خپه پښ کېږدي او سوالګر به دې د لاسه د خوراکي شیانو د سترګو په زور د اخیستلو په کار مصروف وي، یو چوک هم داسې نشته چې واړه ماشومان، ښځې او نارینه سړی په ارامه پرېږدي. دوی د سړک پر غاړه د یوې ونې لاندې یوه تیله (بیګ) ایښې وې چې سحر مهال وړوکی له کوره د وتلو په وخت د یو دفتر د هغه کاتب په څېر د غرمې ښه غوړې زیړې ډوډۍ سره له یو دوه اینګولی ایښی وي، څوک چې درسته ورځ د خپل مامور د سپکو سپورو لتو اوربدو وروسته سترې مازدیګر خپل کور ته بېرته ورګرځي او بیا بیا زړه کې وایي چې که وس یې رسېدلی نو دا نوکري به یې همدا نن پرېښودلې وای، البته د ګدا ایګرو په تیله کی یو څیز اضافي هم موندل کېږي او هغه د دوی د اغوستلو کالي وي چې دوی یې د خپلو وظیفو له شروع کولو نه مخکې بدل کړی وي، ځکه په دغو کالیو کې ورته هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرات نه ورکوي چې څومره زیات یې په کالو تور موبلایل لګولي وي او څومره زیات یې خیرې کړي وي، هماغومره زیاتې پیسې لاسته ورځي، له دې نه پرته د پړسېدلې ګېډې سره د باردارو ښځو روغتون ته د رسولو لپاره د مړي د کفن یا هدیرې ته د رسولو لپاره بل دین او مذهب د ذکر په نوم، د کوم بابا د زیارت په نوم یا دغه راز په کومه بله پلمه سم دم خلکو څخه د پیسو بودولو بې شماره طریقې دوی ته معلومې وي. دوی دومره ښه نفسیاتي پوهه لري چې د ګاک په لیدو پوه شي باید کومه طریقه او چل په کار راولي. دوی داسې مافیاګانې لري چې د لارو کوڅو څخه پردي اولادونه وتښتوي. لاس پښې یې مات کړي یا یې سترګې ړندې کړي. ځینې یې لرې په بل ښار کې خرڅ کړي او هلته ورڅخه د ګدایګرو کار اخیستل کېږي. نن سحر کوم یو ډېر ضعیف او ناتوانه سړی چې له ځانه د ماشوم هلو ځلو قوت هم نه لري د پوزې په موادو یې مخ لړلی پر ځمکه پروت دی. یوې ښځې چې شاید په کوم مبارک کار روانه وه، د دغه سوالګر د سترګو د تاثیر لاندې لس قدمه بېرته راغله، دده په لاسه کې یې د لسو روپو لوټ کېښود، ګېرچاپېره یې وکتل چې چا چا ولیده او بیا په لوړ سر تېروتله، سوالګر ژر لوټ د خپلو کوناټیو لاندې کړ، مخا مخ یې یو خوار او ډنګر مزدورکار چې د سړک د یو برقي ستنې لاندې د لکړو لپاره په خولو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوب او له ځایه نه شوخوځیدی، په پسخېدلو سترګو د لسو روپو لوټ ته کتل چې پرې د دوه وختو د ډوډۍ اوړه پرې اخیستل کېدای شي. مزدورکار پوره زور سره ستن نېغه ودرولې وه، په دې کې شل ګوډ او معذور کسان په مخصوصه رکشا کې یو نفر راغی، شلېدلې جامې په لاسونو او په مخ یې تور رنګ مړلی، تکې سرې سترګې، له قوارې څورب، د ګدا ایګرو تر ځنګ یې ریکشا ودروله ، ښکته راکوز شو او نېغ په درویزه پسې ورغی، د سوالګرنه یې د نن ورځې راټولې شوې پیسې واخیستې، چې بېرته ګرځېدونکی و نو سوالګر ورته وویل:

- هېر دې شول چې نن لومړۍ نېټه ده ، زما د معاش ورځ ده، نانا بهٔ وته لاس کړو.

- هو دا واخله ټولو ته مې ورکړې، بس ستا پاتې وې، دا دی ما چېرته ورځ ناوخته کړې ده؟ بس دغه فکر کې رانه هېر شول چې نن پیسې ولې کمې دي؟

له دې سره د سوالګرو بادار پخپله رکشه کې کېښناست او په بل ګدا پسې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

د شپېلک له غرېږ سره اورګاډي ورو - ورو لـه ستېشـن څخـه روان شو. نوي ختلي مسافر لا ځای پر ځای شوي نه وو. دناستې د پـاره چا يوې څوکۍ ته چا بلې تـه.کابو ټولې څوکۍ ډکې وې. دنويـو سورليو لپاره ببخي ځای نه و مګر بيا هم هر مسافر په يوه نه يوه څـوکۍ دځـان ننبـلولو پـه هڅـه کـې و او زړې سـورلۍ وې چـې څوک يې دځانـه سره نـه کېښـنول. څو تنه پـه څوکيـو لکـه اوده پراته وو او چې هر چابه د کېښنا ستلو لپاره دهغوی د پښو دټېل وهلو کوښښ نو دوی به پښې لاپسې اوږدې کړې.

د ګـډوډ پـروت سـامان لـه پاسـه هـم ځينـې سـورلۍ سـورې وې.ځينو مسافرو خو لکه موږک لکـۍ پسـې چـج ترلـی و. کـاړي کې دګوتې دا ښودلو ځـای نـه و او هغـوی نـه يـوازې خپـل بلکـې دګاونډيانو مال اسباب يې هم راوړی و. يوه زړه ښځه چې څادر پر سر و اود ګونځې ګونځې څېرې دپاسه يې دنا اميدۍ ننبې له ورايه ښکارېدې. نـاهيلې ولاړه وه. هر ځل بـه چـې سورليو اخوا ديخوا دتګ لپاره حرکت وکړو نو هغه بـه بې تـولې شوه او ژر بـه يـې دناست نفر پـر سـر لاس کېښـود چـې ونـه لـوېږي. دهغـې پـه سترګو کې د سمندر په څېر ژوروالـی برېښـېده. ددې کـوټې دهـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوږدې څوکۍ په بل سر کې د کړکۍ خوا کې د تور رنګ په ټادر کې تړلی یو پنډوکی پروت و. یوې سورلۍ د خپلې نوې واده شوې مېرمنې د کېښنولو په خاطر د پنډوکي په څنګ کې ناست زلمي د خپلې غوټې غبرګ کې د نیولو او ځای ناوې ته د ورکولو لپاره وویل مګر ناست نفر ځواب ورکړو چې دا غوټه نه بلکې یوه سپین سرې ده چې د ختلو راهیسې هم هغسې څوړنده پرته ده.په دې کې ناست زلمي ولاړې ببر سرې ته هم وکتل چې په درنګ ساعت کې لوېدونکې وه.هغه ودرېدو او په ډېر احترام یې خپله څوکۍ ولاړې ببر سرې ته ورکړه. زړه ښځه د بې شماره دعاوو سره پر څوکۍ کېناسته او ډېر وخت راهیسې بندیوان ټوخي یې راپیل شو. پرته غوټه لږ وخوځېده مګر په ټادر کې پټ څوړند سرېې پورته نکړو. کاړی روان و. نویو او زړو سورلیو بیا د سیاست، مذهب، دحکومت دناکامۍ، چل ټګۍ،د جرمونو د زیاتېدونکو پېښو او ستونزو په اړه دبحث نه وروسته دیو بل دکورنیو په هکله هم خبرې پیل کړې وې. د بحث مباحثو په دوران کې به کله د ځینې ماشوم د ژړا غږ شو ، کله به په بله کوټه کې دځوانانو شورماشور ختلو چې قیتې به یې کولې او یو څو ځله خو داسې شور هم پورته شو لکه جنګ چې وي. د سپین سرې ټوخی به بیا بیا راپورته کېدو ،هغې دټادر د پېڅکې د غوټې نه دلرګي یوه ټوټه چې غالبا د سونډو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه په خوله کې کېښوده مګر ټوخی یې بند نه شو. پنډوکۍ تړور ددې هرڅه نه بې خبره پرته وه. لږ لږ وخت وروسته به یې دڅادر دننه د سلګیو او اسوېلو اواز هم اورېدل کېده.د سپن سرې ټوخی چې لږ دمه شو نو هغې په څنګ کې دناستې پنډوکۍ تړور سلګۍ وا اورېدې نو ځان یې ټینګ نه کړی شو. په دې کې د ماښام تیاره خوره شوې وه ، ګاړې کې بلبونه بل شوي وو. زیاتره سورلیو ډوډۍ خوړلې وه او ځینو وروستۍ مړۍ په لاس کې وې. سپن سرې د څنګ پنډوکې له مټه وخوځوله:

- ته ډوډۍ نه خورې ، ګوره ټولو وخوړه ، که نه یې لرې نو له مانه یې واخله ، ما سره ډېره ده.

خو پنډوکۍ تړور کوم حرکت ونه کړو ، سپین سرې نوره هم په زوره خوځوله ((تاته وایم پاسه ډوډۍ دې وخوره.)) د پنډوکې تړور ژړا بنده شوه ، له مخ یې څادر لرې کړو او تکې سرې سترګې یې سپین سرې ته ور واړولې. سپین سرې ورته بیا وویل ((ډوډۍ وخوره خورې ټولو وخوړه، بیابه... دادی بېره راتلونکی دی ، هر څه خورې را ویې غواړه چې ویې خورې که نه بیا به تر سهاره وږې پاتې شې.)) سپین سرې چې د وخت ډېرې تودې سړې لیدلې وې په هر څه پوهه شوه چې دا بوډۍ داسې کوم غم لري چې یوه دقیقه یې هم هېرولو ته تیاره نه ده.سپین سرې خبره بدله کړه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته د کومې خوا نه راروانه يې خورې.

- له جمونه.

- اوس خو به هلته موسم بدل شوی وي ، هوا به يخه شوې وي.

- هو.

- زه په انباله کې اوسم ،دانبالې موسم هم اوس ښه شوی دی.

- نو ته چېرې روانه يې ؟

پنډوکۍ ترور ځواب ورکړو((د جايزې د اخيستلو لپاره جيپورته روانه يم.هغې د خبرې د ژر خلاصولو کوښښ وکړو مګر سپين سرې پرې نښود له ((جايزه ، دڅه شي جايزه،تا ګټلې ده؟؟؟)) پنډوکۍ ترور يو ځل بيا په ژړا شوه.سپين سرې پښمانه شوه.له دې نه وروسته پوره چوپتيا خوره شوه او يوازې د ګاړي د تګ اواز اوربدل کېدو. شپه نيمايي ته رسېدلې وه. دواړه بوډۍ غلې ناسې وې. د کرنال په ستېشن کې ګاړی تم شو.لومړۍ سپين سرې له اوبه پلورونکي يو بوتل اوبه واخيستې او دڅنګ ناستې سپين سرې ته يې ست وکړو. هغې چې د انکار سر وخوځولو نو دې ورته بوتل په لاس کې کېښود او ورته يې وويل ((وڅکه ، وڅکه ،ستونی دې وچ کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو.پنډوکۍ ترور اوبه او ښنبلې او ورپسې سپین سرې هم اوبه وښنبلې او په دې کې ریل ګاړي بیل شپېلی ووهلو او روان شو.ګو نګه شپه کې د ریل ګاړي داواز او دځینو خلکو د خرهاري په منځ کې کله کله یو نیم ټوخی او د ماشوم ژړا اوریدل کیده.نوره غلي غلتیا وه ،ګاړي رفتار نیولی و اود ډنګا ډیچا ، ډنګا ډیچا مسلسل غږ ختلو چې په دې کې یو ناڅاپه له بلې سپین سرې پوښتنه وکړه.چې ته چیرته ځې؟ ، له دې سره سپین سرې چې تر اوسه له اصل نه لرې وه ناڅاپه ساکت شوه ((یو نازولی زوی مې و ،د اته ویشتو کالو و ،پلار یې هم په پوځ کې جنرال و.)) سپین سرې د پوځ دنوم په اوریدو سره لږ ټکنۍ شوه.د پنډوکۍ ترور څخه لږ لرې شوه ، ژر ژر یې سترګې وچې کړې او خپل داستان ته یې داسې ادامه ورکړه: ((تېر جنګ کې شهید شو.)) هغې بلې ورته وویل چې مېړه دې؟.پنډوکې ترور ورته وویل چې هو غوښتل مې چې زوی مې غوښتل چې انجنري وکړي او خپل دفتر پرانیزي او هره ورځ یې په ډک زړه ولیدی شم خو هغه د پوځ شوق لرلو او لاړ په پوځ کې شامل شو.شپږ میاشتې دمخه چې د مجاهدو له خوا پوځي ګاړي والوځولی شول نو په یوه ګاړي کې هغه هم سپورو .له دې سره هغې په چیغو چیغو وژړل ، دژړا دبندولو هر څومره هڅې چې یې وکړې ناکامه شوې او په سلګیو سلګیو کې یې وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ایالتي حکومت هغه دمېړانې جایزه ورکوي.بلې سپین سرې چې په ژړا کې د پنډوکۍ ترور نه هم وړاندې وه د اوبو بوتل دهغې شونډو ته نږدې کړ او په زوره یې وربانديي ځو ګوته اوبه وڅښلې. بیا یې ورته دلاسه ورکړه :((خورې مه ژاړه ،زمونږ د بدبختو هم دغه نصیب دی ، زما میراتې د زوی هم همدا حال دی، مجاهدو د دین او مذهب په نامه له ځان سره بوتلو ،یوه ورځ یې راته مړی راوړو او راته یې وویل چې د پوځ سره په نښته کې شهید شو.له دې سره هغې یو اوږد اسوېلی وکړو او وې ویل : ((که زمونږ د کور حالت ښه وای نو هغه به هېڅکله هم له مجاهدو سره نه وای تللی ،وزګارتیا او کوره لوږې هغه مجبوره کړو چې یو کار وکړي او د مجاهدو لپاره هم دا ښه موقع وه، هغوی زمالالۍ له مانه واخیست))له دې سره په ژړا شوه.پخه شپه وه ،له دوی پرته نورې ټولې سپرلی وېدې شوې وې، څوک په ناسته او څوک په یو بل پرتې وې.په دې کې پنډوکۍ ترور یو ځل بیا وویل: ((خورې ماته هم ګوره که نه؟ یوه دقیقه مې هم دهغه خبره له مخې نه لرې کېږي، هروخت مې سترګو ته مخامخ ولاړ وي.ځنګه به زما نازولي بچوړي په وړه وړه خبره له ما سره جنګ کاوه ،زه به چې مروره شوم نوبیا به یې پخلا کولم.اوس به مې څوک پخلا کړي ؟ څوک به زما په درد غمجن شي؟ څوک دي چې په نیمه شپه زما اوښکې وچې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کې ورته سپین سرې داوبو ګوټ ورکړو او وې ویل: ((اوس خو دا خوارې شپې د کال نه هم اوږدې شوې دي.په کور کې چې د ناشپې انګور سترګو ته ګورم نونه پو هېږم چې کومې خواته وتښتم.دوه میاشتې یې د واده شوې وې. بیا یې په مړاوو سترګو د پنډوکۍ ترور ته وپوښتل: ((سبا حکومت ستا شهید زوی ته جایزه ورکوي؟)) خو هغې ورته سم دستي ځواب ورکړو((زما د زوی د سر قیمت راکوي.زه په جایزه څه کوم ، زه ترې کوم لرې ځای ته روانه یم ، چې زما زوی په کې نه وي، زه په هغه جهان کې څه کوم.په دې وخت کې یوې له حکومت نه شکایت پیل کړ او بلې له مجاهدینو نه.پنډوکې ترور وویل: زما زوی د وطن لپاره لاړ او ستا زوی د دین لپاره خو دواړه د مور زامن وو.زوی که دهر څه لپاره مړشي خو دمور زړه ورپسې درد کوي.په دې کې اخوا په بله څوکۍ کې یو ماشوم د مور شیدې روبدلې او د خپلې مور په توده غېږه کې ویده شوی و او مور هم ورباندې دمینې لاس ایښی و. دواړه سپین سرې اوس غلې شوې وې او دا ورځخه هېر وو چې کوم زوی د کومې مور و.په چورتونو کې غرقې وې،د شپېلۍ غږ ختلو، د تور دود په منځ کې ریل ګاړی په مخه روان و .... ډزه غړپه ..... ډزه غړپه..... ډزه غړپه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي روشن لال ملهوتره لنډه پېژندنه

روشن لال ملهوتره د رامداس ملهوتره زوی او د داتارام لمسی دی. پلرنی ټاټوبی یې د پښتونخوا په سوات کې کابل ګرام سیمه ده. د پیدا ینښت دقیقه نېټه ورته نه ده څرګنده چې پر کوم کال زېږېدلی، خو د سرټیفیکېټ یعنې اسنادو له مخې یې د پیدا ینښت نېټه د ۱۹۵۰م کال د جنوري لومړۍ نېټه ده. د هند د نیمې وچې له وېش نه وروسته د شپېتمو میلادي کلونو په شاوخوا کې یې د کورنۍ اقتصادي وضعه ښه نه وه، د ژوند ګذران د ښه کېدا او د روزۍ او نفقې پیدا کولو په موخه یې کورنۍ د ۱۹۷۲ م کال د اپرېل پر شلمه نېټه د سوات له بریکوټ سیمې نه د هندوستان نوي ډيلي ته وکوچیده. په سوات کې یې په پښتو ژبه خبرې کولې، خو په ډيلي کې د هغې سیمې د خلکو په خبرو نه پوهېدل او خلک د دوی په پښتو نه پوهېدل. پر ژبه د نه پوهېدو له امله یې کاروبار ډېر خراب شو، هېڅ کار او خواري یې ونه موندله، کورنۍ یې اړه شوه ډيلی پرېږدي او د هندوستان یوه بل ایالت اتر پردېش ته کډه شي خو څه موده وروستنه بیا بېرته له اتر پردېش نه ډيلي ته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ملهوتره د پنځه کالو په عمر د پښتونخوا د سوات د بریکوټ په مډل سکول (ښوونځي) کې شامل شو او د غلته یې تر پنځم ټولګي پورې زده کړې وکړې. پر ۱۹۲۲م کال یې چې کورنۍ له پښتونخوا څخه نوي ډیلي ته ولاړه او بیا یو کال وروسته له هغه ځایه د اتر پردېش Palia Kalan ته کډه شول، نو دغلته په یوه ښوونځي کې په شپږم ټولګي کې شامل شو.

بیا یې کورنۍ د ۱۹۲۳م کال په جنورۍ کې بېرته ډیلي ته راغله او دهمدغه کال د جون په میاشت کې د ډیلي په بهارت نګر سیمه کې د بهارت نګر په مډل سکول کې په اووم ټولګي کې شامل شو. تر اتم ټولګي پورې یې په دغه ښوونځي کې زده کړې وکړې او بیا د ډیلي د شکتي نګر په "ګورنمنټ هایر سېکنډري سکول" کې شامل شو. له څه وخت تېرېدو وروسته یې د ال انډیا راډیو په پښتو څانګه کې دنده تر لاسه کړه، د دندې تر څنګ یې خپلو لوړو زده کړو ته هم ملا وتړله او پر۱۹۷۲م کال یې له ډیلي پوهنتون څخه په (English, Hindi, Science, History Political) کې د B.A سند تر لاسه کړ او تر دې وروسته یې له میرټ پوهنتون څخه پر ۱۹۷۵م کال په انګلیسي ادب کې د ماسترۍ سند هم واخیست.

د ۱۹۲۹م کال د مې پر ۲۲ نېټه یې د لومړي ځل لپاره د یوه انانوسمېنټ په لوستلو سره د ال انډیا راډیو له څپو څخه غږ خپور شو. ښاغلي روشن لال ملهوتره د ال انډیا راډیو په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګه کې د پښتو څانګې د مرستيال په توګه د ۱۹۷۱م کال په فبروری میاشت کې کار پیل کې.

ښاغلی ملهوتره د ۱۹۸۲م کال د اګست میاشتې پر ۲۰ نېټه د پښتو څانګې مشر وټاکل شو او د ۲۰۰۹ م کال د ډسمبر تر ۳۱ نېټې پورې يې دغه دنده ترسره او وروسته تقاعد شوی دی.

ښاغلی ملهوتره اوس د ډيلي ښار په شاليمار باغ کې اوسېږي او خپل شخصي کاروبار کوي.

ښاغلي ملهوتره د پښتو ادبياتو او هنر په بېلابېلو څانګو کې د خپل فکر نيلي وځغلول، اثار يې وپنځول، ژباړې يې وکړې او اوس هم لګيا دی د ژوند يوه برخه يې د پښتو ژبې خدمت ته وقف کړې ده، همدغو کارونو ښاغلی روشن لال ملهوتره د پښتنو اديبانو په کتار کې راوست او نوم به يې د تل لپاره د پښتو ادب په تاريخ کې ژوندی وي.

تر اوسه پورې د ښاغلي ملهوتره شپږ کتابونه د(بدلون)، (د امر مېلمستيا)،(دخرمازغه)، دهندي کيسو ګلدسته(دهندي کيسو ژباړه) او(هندي - پښتو قاموس) چاپ شوي او تر لسو زيات ليکلي کتابونه يې ناچاپ پاتې دي.

مور دښاغلي ملهوتره د لنډو کيسوټولګه چې اوس ستاسې په لاس کې ده او دا هغه کيسې دي چې ښاغلي ملهوتره په خپل قلم ليکلي دي.

په درنښت

خبرندوی رفيع الله نيازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پالو او فرهنګپالو شخصیتونو ښاغلیو (چرند سنګ او پارسن سنګ) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوال او چاپوونکو څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

Roshan lal malhotra

د افغانستان ملي تحریک

www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۴

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library